

春花

月下花前
4

ทดลองอ่าน

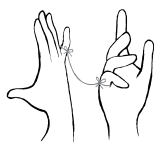
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เผิงโหลเค่อ 蓬莱客 เจียน
พริกหอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังสามัฏฐกัณฑ์ได้รับความเข้าใจกัน ผู้เป็นสามีกี่มั่งจะเป็นข้าหลวง
ดูแลเมือง ทางภรรยา ก็เปิดสำนักศึกษาสอนหนังสือ มอบวิชาความรู้ให้ผู้คน
ยามภัยมาเยือนก็ไม่คิดถอยหนี ยืนหยัดเคียงข้างชาวบ้าน ที่นี้แม้ไม่ค่อยสงบ
นัก แต่กลับสุขใจจนเกาลัวเส้นไม่อยากกลับเจียนคังเลยทีเดียว

แต่ทั้งสองกลับไม่อาจขัดพระราชโองการได้ ต้องเดินทางกลับเจียนคัง
ในที่สุด ที่นั่นประหนึ่งสงครามย่อยๆ พวกขุนนางคนอื่นๆ มีแต่มุ่งร้าย
หลวงจวินของนางที่นับวันผลงานยิ่งมากมายขึ้นเรื่อยๆ หาเรื่องสร้าง
ความลำบากให้เขา บ้างก็เอ่ยคำหยาบเหยียด แม้แต่เรื่องนานนมที่นาง
เคยแต่งเพลงพินิจให้อดีตคู่หมายก็ยังถูกหยิบยกมาเป็นประเด็นได้

และเรื่องนี้ผู้ที่รับเคราะห์เหมือนจะมีแค่นางกระมัง ต้องมารองรับ
อารมณ์ของบุรุษที่กินน้ำส้มไปทั้งไหเสียอย่างนั้น ทั้งสองจะแก้ไข
ความเข้าใจผิดนี้ได้หรือไม่ แล้วเหล่าขุนนางจะหาทางเล่นงานอะไรให้มีอีก
สงครามระหว่างแคว้นก็กำลังปะทุหนัก สงครามภายในของเหล่าเชื้อพระวงศ์
ตระกูลสูงศักดิ์ก็ฟาดฟันไม่หยุดหย่อน หากอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร
ต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เกาลัวเดินที่อยู่ในอ้อมกอดเขาขยับตัวไปมา

"...เมื่อครูเจ้าดำได้ไม่ผิด...อาหมี ขำรู้ขำผิดไปแล้ว..."

เสียงยังพูดยังแปร่งพรวดล้ำจุกอยู่ในลำคอแล้ว

เขานิ่งไปชั่วขณะ

"ตอนนั้นคนที่ต้องการแต่งกับเจ้าคือขำ มาบัดนี้คนที่ไม่เชื่อเจ้า
ก็คือขำ...อาหมี ล้วนต้องสมน้ำหน้าขำแล้ว ขอเพียงเจ้าหายโกรธ ไม่ว่า
จะทำเช่นไรกับขำ ล้วนเป็นสิ่งที่ขำสมควรได้รับ...อย่าไล่ขำไปเลย"

เสียงพูดที่ข้างหูขาดห้วนไปในฉับพลัน

เกาลัวเดินรู้สึกหัวใจหั่นเล็กน้อย ศีรษะของเขาเอนพิงลงมา

•

แนะนำตัวละคร

- * เกาลั่วเลน บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ เชี่ยวชาญเรื่องพิณและเชียว แต่งงานกับหลี่มู่
- * หลี่มู่ ข้าหลวงเขตฉีเจิง ขุนนางหนุ่มผู้เปี่ยมความสามารถ ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ เป็นสามีของเกาลั่วเลน
- * เกาเฉียว บิดาของเกาลั่วเลน เป็นขุนนางใหญ่ เสาหลักของราชวงศ์ใต้ ชื่อสัตย์ภักดีต่อราชสำนักด้วยชีวิต เป็นที่นับถือของขุนนางทั้งหลาย
- * เชียวหย่งจยา องค์หญิงใหญ่แห่งราชวงศ์ใต้ ภรรยาของเกาเฉียว มารดาของเกาลั่วเลน นิสัยเย่อหยิ่งทะนง เย็นชา ต่อสามี
- * ลู่ฮ้วนจื่อ น้องชายของลู่เจี้ยนจื่อ แอบหลงรักเกาลั่วเลน มานานแล้ว นึกริษยาหลี่มู่
- * หยางเซวียน อดีตหัวหน้าของหลี่มู่ เป็นแม่ทัพสังกัดของสกุลสวี่ เป็นแม่ทัพมากฝีมือ
- * เซาอวี๋เหียนยง เทียนชื่อหญิง หนึ่งในผู้นำนิกายเทียนชื่อ มีความหลังกับบิดามารดาของเกาลั่วเลน

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

ความหมาย

* อาเหี้ยย

บิดา

* อาเหียง/อาหมู่

มารดา

* ต้าซยง

พี่ใหญ่

* อาซยง

พี่ชาย

* อาเจีย

พี่สาว

* อาเม่ย

น้องสาว

* อาตี้

น้องชาย

* อาเส้า

พี่สะใภ้

* อาจยา

แม่สามี

* หลางจวิน

คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

101

แสงอรุโณทัยจางๆ สายหนึ่งลอดผ่านร่องประตูหน้าต่างเข้ามา
ช่วงคืนหลังเกาลัวเลินนอนหลับไม่สนิทนัก ฟ้าเพิงเริ่มสางก็ตื่นขึ้นมา
แล้ว

เพียงรู้สึกตัวตื่น ยังไม่ได้ลืมตา ในสมองของนางพลันมีภาพที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนผุดขึ้นมาเป็นฉากๆ

นางลืมตาขึ้นทันที

หล่มุ่นนอนตะแคงอยู่ข้างกายนาง แขนข้างหนึ่งโอบเอวนางไว้หลวมๆ
โอบร่างนางไว้ในอ้อมแขน

ท่ามกลางแสงอรุโณทัยสลัวเลือนราง เขายังหลับสนิท ปลายคาง
แตะอยู่ที่หน้าผากของนาง ลมหายใจอุ่นร้อนเป่ารดหน้าผากนางเบาๆ
ตามจังหวะการหายใจของเขา

ข้างหูเกาลัวเลินเงียบสงัด ไม่ว่าเสียงอะไรก็ไม่ได้ยิน

ลมพายุฝนเมื่อคืนได้สลายไปไม่เหลือร่องรอยแล้ว
 เกาลั่วเส้นลับตาที่ยังรู้สึกเคืองล้ำและบวมทั้งสองของตนกลับลงไป
 ซ้ำๆ ขดตัวอยู่ข้างกายเขาเงิบๆ ต่อไป

ทว่าจิตใจกลับเปลี่ยนเป็นสับสนว่ารุ่งขึ้นมาอีกครั้ง
 เมื่อคืน ตอนหลังเขาก็กอดนางไว้เช่นนี้ตลอด ฝ่าปลอดโยนนาง
 ไม่หยุด กระทั่งนางอ่อนเพลียสุดขีด และหลับไปในอ้อมกอดของเขา

นางรู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจทำกับนางเช่นนั้น นางชอบบุรุษที่ซื่อหล่มีผู้
 ถึงเพียงนี้ ดังนั้นถึงเขาจะเคยนำกล้วยพานั้น ทั้งตอนนั้นก็ทำให้นางหวาดกลัว
 จนร้องไห้ไม่หยุด แต่เมื่อทุกอย่างผ่านไปนางก็ให้อภัยเขาได้อย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนในที่สุดเรื่องราวก็ผ่านพ้นไปแล้ว
 นางรู้ ต่อไปเขาจะไม่ทำเรื่องเช่นนั้นกับนางอีก นี่เป็นความรู้สึก
 อย่างหนึ่ง นางเชื่อบุรุษผู้นี้

พวกนางจะยังเป็นเช่นก่อนหน้านี้ เขายังคงรักและลุ่มหลงนางต่อไป
 นางก็เป็นภรรยาที่ไร้ทุกข์ไร้กังวลของเขาต่อไป ยามดีใจก็ขอละเอียดอ่อนเขา
 ยามหงุดหงิดโมโหก็ระบายอารมณ์ใส่เขา

ส่วนเขาก็จะใจเย็นเช่นนั้นตลอดไป...ยกเว้นเมื่อคืน
 แต่ในส่วนลึกของหัวใจเกาลั่วเส้นกลับรู้ชัดว่ามีอีกเสียงหนึ่งกำลัง
 เตือนนางอยู่เงิบๆ

หลังจากผ่านเหตุการณ์ผกผันขึ้นลงอย่างรวดเร็วเช่นเมื่อคืนนี้แล้ว
 หัวใจทั้งดวงของนางก็ไม่อาจกลับมาสงบนิ่งดังเมื่อก่อนได้อีก

หล่มี หลางจวินของนางเดิมทีทุกครั้งก็นึกถึงเขาก็จะทำให้นางรู้สึก
 ปลอดภัยอย่างที่สุด แต่ตอนนี้นางไม่อาจเรียกคืนความรู้สึกปลอดภัย
 ยามอยู่ข้างกายเขาเช่นกาลก่อนกลับมาได้อีกแล้ว

กลางสังหรณ์ได้คอยย้ำเตือนนางอยู่เงียบ หลี่มู่จะต้องยังมีเรื่องปิดบังนาง
อยู่

เกาลั่วเสินไม่อาจทำให้เชื่อได้ว่าเพียงเพราะเขาบังเอิญมาเจอต้นร้าง
บทเพลงพิณหลายเล่มนั้นที่เมื่อก่อนนางเคยส่งไปส่งมากับลู่เจี้ยนจือและ
มีลายมือจดบันทึกติดอยู่ หรือกลับมาครั้งนี้นางเอ่ยถึงลู่เจี้ยนจือต่อหน้าเขา
หลายครั้งโดยไม่ได้เจตนาถึงกับทำให้เขาเปลี่ยนท่าที่ไปจนผิดจากปกติ
เช่นนี้

แต่เขากลับไม่ยอมบอกสิ่งที่เขาเก็บงำไว้ให้นางรู้

นางรู้สึกอ่อนนอกอ่อนใจเป็นอย่างมาก

ลมฝนที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรงมาทั้งคืนทำให้ต้นไม้ดอกไม้
ล้มระเนระนาด

ด้านนอกสาวใช้กับหญิงรับใช้สูงวัยที่ตื่นเช้าเห็นดอกไม้กิ่งไม้หัก
ที่ร่วงหล่นเต็มพื้นตรงหน้า ต้นกล้วยล้มโค่นอยู่กับพื้นก็บ่นว่าสภาพอากาศ
ที่เลวร้ายเมื่อคืน จากนั้นก็เริ่มเก็บกวาดลานเรือน

ไม้กวาดกวาดผ่านทางเดินที่เปียกชุ่มเกิดเป็นเสียงแกรกรากเบาๆ

หลี่มู่ตื่นแล้ว แต่ไม่ได้ล้มตาคืนมาทันที เพียงค่อยๆ กระชับวงแขน
รัดร่างอบอุ่นนุ่มนิ่มในอ้อมแขนร่างนั้นให้แน่นขึ้น

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขารู้ได้ว่ามีมือเล็กๆ ข้างหนึ่งลูบไล่แก้มที่เต็มไปด้วย
ตอหนวดที่งอกขึ้นมาในเวลาชั่วคืนเดียวของตนเบาๆ เขาล้มตาคืนมา เห็น
นางกำลังมองตนด้วยดวงตาทั้งสองที่ยังบวมแดงจากการร้องไห้เมื่อคืน

เขานิ่งมองนาง จับมือน้อยข้างนั้นของนางที่ยังแตะอยู่บนใบหน้า
ของตนมาที่ริมฝีปากของตนช้าๆ แล้วจุมพิตไปที่นิ้วมือของนาง

"ยังง่วงอยู่กระมัง นอนต่ออีกสักพักเถิด ข้าจะนอนเป็นเพื่อนเจ้า"

เขาขยับเข้ามาใกล้อีกหน่อย ใช้ปลายคางคลอเคลียกับใบหน้านางเบาๆ

เกาลัวเดินส่งเสียงอึมอย่างอ่อนหวาน แล้วหลับตาลงช้าๆ อยู่ในอ้อมแขนของเขา

ถ้าราชสำนักไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไร ทุกห้าวันขุนนางจะได้หยุดพักผ่อนหนึ่งวัน วันนี้ก็เป็นวันหยุดอีกวันหนึ่ง

แต่ก่อนถึงจะเป็นวันหยุด เกาเจียวก็ต้องไปที่ทำการที่ไกลเชิง วันนี้กลับเป็นครั้งแรกที่เขาอยู่บ้านเป็นเพื่อนเชียวหย่งจยา

คนมาถึงวัยกลางคน ไม่เพียงกลับมาคืนดีกับภรรยา มาบัดนี้ถึงกับยังจะได้เป็นบิดาอีกครั้ง หลังได้ชื่อว่าการล้มภรรยามาหลายปี แค่ชั่ววันเดียวในที่สุดเขาก็พลิกฟื้นขึ้นมาได้ เกาเจียวยากจะปิดบังความภาคภูมิใจที่อยู่ในใจ ใบหน้ายิ้มพรายไปด้วยความปิติยินดี เมื่อถูกคนถามก็จะต้องพูดอ้อวอดครั้นแล้วไม่ถึงสองวันคนทั้งที่ทำการก็รู้กันทั่ว ต่างพากันแสดงความยินดีกับเขา

ข่าวที่องค์หญิงใหญ่ตั้งครรภ์ในวังหลวงก็ทราบเรื่องแล้ว เกาฮองเฮาแม้ตนเองจะไม่ได้ออกจากวัง แต่ตอนนั้นก็ให้เจ้าหน้าที่จากในวังนำของขวัญมาแสดงความยินดี แสดงความดีใจของตนหลังจากทราบข่าวดีต่อสองสามีภรรยาสกุลเกา และกำชับให้ท่านบำบารุงครรภ์ให้ดี

เข้านี้เกาเจียวอารมณ์ดี หลังจากตื่นขึ้นมา อยู่ในห้องดูเชียวหย่งจยาหิวผมก็แย่งจะเขียนคิวให้นาง พอเขียนเสร็จเชียวหย่งจยาสองคั่นช่องแวบหนึ่งก็บ่นว่าไม่หยุดปาก

เกาเจียวถือดีว่าตนเป็นยอดฝีมือในการวาดภาพ ถูคนางบ่นว่า

ไม่ชอบใจคัวที่ตนวาดให้ จะยอมเลิกราได้อย่างไร เขาจะช่วยนางวาดใหม่
อีกครั้ง สองคนคนหนึ่งบ่นว่า คนหนึ่งปลอมประโลมให้นางอดทนหน่อย
หัวเราะกันเบาๆ ด้วยความสนุกสนานกลับคล้ายสามีภรรยาที่ยังหนุ่มสาว
กระเช้าเฝ้าหย่อยกันอยู่พักหนึ่งก็ได้ยินคนรับใช้เข้ามาแจ้งว่าบุตรสาวกับ
บุตรเขยมาแล้ว ทั้งสองถึงได้เลิกรา พวกเขาก็กินอาหารเช้า

กินอาหารเสร็จเกาลัวเดินกลับเข้าห้องไปพักผ่อนกับมารดา หลี่มู่
ก็เอ่ยปากเชิญเกาเฉียวออกไปพูดคุยกัน

เกาเฉียวรู้ว่าเขาคงจะมีเรื่องจึงพาเขาไปที่ห้องหนังสือ หัวเราะหึๆ บอก
"จิ้งฉิน ค็นั่นซัดตี่มากไป ถ้าเจ้าไม่อยากฝึกตัวอักษร ซ้าย่อมไม่บีบบังคับ
แต่ถ้าเจ้าอยากฝึกฝน ที่ซ้านี้มีสมุดฝึกเขียนตัวอักษรที่ไม่เลวอยู่หลายเล่ม
ซ้ารู้เจ้ามีงานยุ่ง แต่เอาติดไปก็ไม่มีไร รอมีเวลาวางค้อยดู ฝึกสักวันละตัว
สองตัว ดังคำกล่าวที่ว่า การเดินทางพันลี้เริ่มจากเดินสะสมทีละก้าว* สายน้ำ
บรรจบกันกลายเป็นทะเล** นานวันเข้าเชื่อว่าย่อมต้องมีความก้าวหน้า..."

เขาพูดไปพลางเดินไปที่ชั้นหนังสือหรือหาสมุดฝึกเขียนตัวอักษร แล้ว
หยิบออกมา

หลี่มู่รับมาอย่างนอบน้อม ยิ้มพลางกล่าว "ขอบคุณเยี่ยงฟ้า"

เกาเฉียวบอกเขาให้นั่งลงแล้วจึงถามว่ามีเรื่องอันใด

หลี่มู่ไม่ได้นั่งกลับทำความเคารพด้วยการคุกเข่าลงกราบเกาเฉียว
สีหน้าจริงจัง

* การเดินทางพันลี้เริ่มจากเดินสะสมทีละก้าว เป็นสำนวน หมายความว่า การทำสิ่งใดต้องอาศัยความมุมานะ
ปณิธาน จึงจะสามารถพยายามต่อไปได้ เปรียบเหมือนกับการเดินทางพันลี้ ที่หากไม่เริ่มเดินทีละก้าวก็ย่อมไม่ถึง
จุดหมายปลายทาง

** สายน้ำบรรจบกันกลายเป็นทะเล เป็นการเปรียบเปรย หมายถึงการทำสิ่งต่างๆ แล้วรวบรวมมันเข้าไว้ด้วยกัน
จนมีปริมาณมาก

เกาเหี้ยวรีบบอกให้เขาลุกขึ้น ถามอย่างไม่เข้าใจ "เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนั้น"

หลี่มู่ยังคงคุกเข่าอยู่กับพื้น เอ่ยว่า "ขอบอกอย่างไม่ปิดบัง เมื่อคืนข้าทำร้ายลู่ฮ้วนจือบาดเจ็บสาหัส วันนี้ทางสำนักווּסือคงจะเรียกตัวข้า เกรงว่าลู่กวงจะต้องขวยโอกาสนี้หาเรื่องเย้ยฟู ข้ารู้ว่าจะต้องรบกวนความสงบสุขของเย้ยฟู ขอเย้ยฟูโปรดให้อภัย"

ในวันที่หลี่มู่กลับมาเจียนคังเป็นวันที่สอง ระหว่างทางเจอลู่ฮ้วนจือเข้ามาช่วย เรื่องนี้เกาเหี้ยวทราบจากปากของเกาซีมาก่อนแล้ว แม้ในใจจะรู้สึกไม่พอใจในตัวบุตรชายสกุลลู่ผู้นี้ แต่นึกถึงว่าเรื่องผ่านไปแล้วก็ให้แล้วกันไป กลับคิดไม่ถึงว่าจะยังมีเรื่องเช่นนี้ตามมาอีก อุดตันตระหนกไม่ได้ "เจ้าทำให้บุตรชายสกุลลู่บาดเจ็บอย่างไรหรือ ที่แท้แล้วเมื่อคืนเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

หลี่มู่บอก "เมื่อคืนบุตรชายกับพี่น้องที่เคยรู้จักกันมาก่อนหลายคนไปดื่มสุราที่เขตฉินไหว และเจอลู่ฮ้วนจือเข้าอีกหน พุดจาไม่ถูกหูกัน ข้าพลังมือไปชั่ววูบ ทำร้ายเขาจนได้รับบาดเจ็บสาหัส"

เกาเหี้ยวถามถึงอาการบาดเจ็บ พอได้ยินว่าลู่ฮ้วนจือถูกด้ามกระบี่ฟาดศีรษะแตก และกระดูกซี่โครงหัก ตอนนั้นก็สลบไสลไม่ได้สติร้องอุทานพลางลุกขึ้นมาจากที่นั่ง เดินไปเดินมาหลายก้าวแล้วหยุดลง ย่นหัวคิ้วมองหลี่มู่

"จิ้งฉิน เจ้าไปสถานที่เช่นนั้นกับคนอื่นก็แล้วไปเถิด การคบค้าสมาคมยากจะหลีกเลี่ยง แต่ไรมาข้าก็เข้าใจว่าเจ้าเป็นคนสุขุมเยือกเย็น บุตรชายสกุลลู่ไร้มารยาท เจ้าลงมือสังหารก็ไม่ใช่ไร แต่ต้องมีความพอเหมาะพอควร ไยจึงลงมือหนักเช่นนั้น เกิดถูกเจ้าตีตาย ชีวิตคนทั้งคน คดีจะตัดสินอย่างไร"

น้ำเสียงของเขาเพื่อการตำหนิ

หลี่มู่โขกศีรษะ "ตอนนั้นเป็นข้าที่ไม่รู้จักยังมือ ความผิดทั้งหมด บุตรชายจะรับผิดชอบเอง เพียงแต่หลักเสียงไม่ได้ที่จะพัวพันมาถึงเยวี่ฟูหวังว่าเยวี่ฟูจะเข้าใจและให้อภัย"

เกาเฉียวนิงเสียบไปครู่หนึ่ง สายหน้าและทอดถอนใจ "ช่างเถิดๆ บุตรชายผู้นั้นของสกุลลู่ก็ไร้มารยาทจริง ความประพฤติ คุณธรรม และนิสัยใจคอแตกต่างจากพี่ชายของเขาราวฟ้ากับดิน ตีก็ตีไปแล้ว เจ้าเป็นบุตรชายของข้า ข้าจะไม่ยุ่งด้วยได้อย่างไร ลู่ขึ้นเถิด!"

หลี่มู่จึงได้ลุกขึ้นมา

"เจ้ายิ่งหนุ่ม เป็นธรรมดาที่อาจจะเล็ดร่อนไปบ้าง มือก็หนักการพลั้งมือไปชั่วคราวช่วงขณะก็เป็นไปได้ ดีที่ครั้งนี้เรื่องไม่ถึงชีวิต จำไว้ต่อไปไม่อาจรู้ความเช่นนี้แล้ว!"

หลี่มู่รับคำอย่างนอบน้อม

เกาเฉียวบอกให้เขากลับไปก่อน ตนเองไต่ตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วกลับมานั่ง คิดจะส่งจดหมายไปให้ลู่กวงก่อน แต่เขียนจดหมายเสร็จกลับรู้สึกว่ามันไม่เหมาะสม

ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายมีเหตุผล อย่างไรก็ตามเสียบุตรชายของตนก็ตีจนบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ จนปานนี้ยังไม่พินคืนสติขึ้นมา เพียงส่งจดหมายไปฉบับหนึ่ง ดูจะไม่เพียงพอต่อการแสดงความจริงใจ

ใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก เกาเฉียวยังคงตัดสินใจไปพบลู่กวงด้วยตนเอง

แม้ความหวังจะมีไม่มาก แต่เกาเฉียวตัดสินใจว่าจะไปสักครั้ง ดูว่าจะทำให้เรื่องราวดีขึ้นได้หรือไม่ ครั้นแล้วจึงเขียนเทียบขอเข้าเยี่ยมคำนับ

อีกฉบับหนึ่ง เขาเอาใส่ไว้ในแขนเสื้อ เพิ่งออกจากจวนสกุลเขาไปได้ครึ่งทาง คนในบ้านก็รีบไล่ตามมา บอกเมื่อครู่หมีถูกเรียกตัวไปสำนักอวี้อือแล้ว จึงได้รู้ว่าตึงซง อวี้อือจงเจิงได้รับคำร้องเรียนจากลูกกวดตั้งแต่เช้าแล้ว ฟ้องหมีทำร้ายร่างกายผู้อื่นเมื่อคืน ทำร้ายลู่อ้วนจื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส ขอให้ลงโทษตามกฎหมายอย่างหนัก

"เรื่องนี้แม้แต่ฝ่าบาทก็ถูกทำให้ตกพระทัยแล้ว ฝ่าบาททรงมอบหมายให้ชินอันหวังมาตรวจสอบแทน ทางนั้นเมื่อครู่ส่งคนมา บอกให้หมีหลางจวินรีบไปตอบข้อกล่าวหาขอรับ"

เกาเฉียวหัวคิวขวมวดมุ่น รีบหมุนตัว เร่งรุดไปที่ไท่เจิง

เกาลัวเดินกลับเข้าห้องไปกับมารดา นั่งอยู่ข้างกายนาง ฟังนางพูดเรื่องอากาศเริ่มร้อน คิดจะไปหลบร้อนที่เกาะไปลู่ ปากก็รับคำไปตามเรื่อง ทว่าในใจตนกลับคิดถึงเรื่องเมื่อวานจนเริ่มใจลอยพลันได้ยินมารดาเรียกตน จึงตื่นจากภวังค์ เห็นนางมองมาด้วยสีหน้าห่วงใยก็รีบขานรับ

เซียวหย่งจยาคล้าหน้ามากบุตรสาว ไม่พบว่ามีอะไรผิดปกติ

"เจ้ามีเรื่องอะไรในใจหรือไม่ อาเหนียงเห็นเข้านี้เจ้าเบลอตกตามวม เมื่อคืนนอนไม่หลับหรือ เมื่อครู่ตอนพูดกับเจ้า เจ้าก็ไม่มีใจลอยไปถึงที่ใดแล้ว!"

เกาลัวเดินไหนเลยจะกล้าให้มารดาารู้เรื่องเมื่อคืน กระทั่งเข้านี้หลังจากตื่นขึ้นมาก็สั่งกำชับสาวใช้และหญิงรับใช้สูงวัยที่อยู่ข้างกาย สั่งห้ามไม่ให้เอ่ยถึงเรื่องที่เมื่อคืนหมีกลับเข้าผิดปกติต่อหน้าอาจวีหรือมารดาของตน แม้ครั้งคำ

เวลานี้ได้ยินมารดาเอ่ยถาม เกาลัวเดินจึงรีบปฏิเสธ เห็นมารดามองตน

เหมือนไม่เชื่อ นึกถึงเรื่องเมื่อครุ่นางบอกอยากย้ายไปพักบนเกาะหลบร้อน
พร้อมกันกับตน บิดาเองก็เห็นด้วย หลังล้งเลอยู่ชั่วขณะตนก็เอ่ยขึ้นเบาๆ
"อาเหเนียง ลูกก็อยากไปกับท่าน เพียงแต่เกรงว่าคงไม่ได้แล้ว รอหลวงจวิน
จัดการเรื่องทางนี้เสร็จ ลูกกับเขาไปเยี่ยมอาจยาแล้วก็คงต้องกลับอี่ฉิง
เลย..."

เพิ่งกลับมาได้ไม่กี่วันก็จะไปแล้วเช่นนี้ ในใจของเกาลัวเดินออกจะ
ไม่อาจตัดใจจากบิดามารดา แต่นึกถึงเมื่อคืนน้ำเสียงของหลี่มู่ตอนบอก
ไม่ชอบเมืองหลวงแห่งนี้ หัวใจทั้งดวงของนางพลันอ่อนยวบลงมาทันที

นางพุดจบก็มองมารดาด้วยแววตารู้สึกผิด

เซียวหย่งจยาตะลึงงัน คิดอยู่ครู่หนึ่งก็ผงกศีรษะ "ก็ดี อี่ฉิง ฉางอัน
เรื่องทางนั้นสำคัญมาก ถ้าจ้งเงินไม่อยู่เป็นเวลานานก็ไม่ได้ เจ้าก็ไปเกิด
ไม่ต้องเป็นห่วงอาเหเนียง อาเหเนียงมีอาเหยียอยู่"

เกาลัวเดินพยักหน้า ขยับเข้ามาใกล้เล็กน้อย ลูบท้องมารดาเบาๆ

"อาเหเนียง รอท่านคลอดแล้ว อย่าลืมส่งจดหมายบอกให้ลูกรู้ด้วย"

เซียวหย่งจยาหัวเราะแล้ว โอบบุตรสาวเข้ามาในอ้อมแขน "รู้แล้ว
อาเหเนียงจะลืมเจ้าได้อย่างไร"

เกาลัวเดินเอนอิงอยู่ข้างกายมารดา อดนึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมาอีกไม่ได้
ในที่สุดก็ทนไม่ไหวเอ่ยถามขึ้น "อาเหเนียง ก่อนหน้านั้นท่านสั่งสอนลูก ให้ลูก
จดจำไว้ว่าเวลานี้ตนเองเป็นภรรยาของหลี่มู่ ลูกก็อยากจะทำให้ดี..."

นางล้งเลอยู่ชั่วขณะ ขยับนั่งตัวตรง มองมาที่มารดา

"แต่ถ้าเขามีเรื่องในใจกลับไม่ยอมบอกลูก ลูกควรทำอย่างไร"

เซียวหย่งจยามองบุตรสาวแวบหนึ่ง "เขามีเรื่องปิดบังเจ้าหรือ"

"จะเป็นไปได้อย่างไร" เกาลัวเดินรีบสั่นศีรษะ "ลูกเพียงแค่คิดแล้วถามไป

เรื่อยเปื่อยเท่านั้น คิดว่าอีกไม่กี่วันก็ต้องไปแล้ว เกิดวันหน้าเจอเขาเป็นเช่นนั้น ลูกเพียงถามไว้ก่อน ในใจจะได้มีแผนรับมือ"

นางแสร้งทำเป็นผ่องคลาย พูดจบยังหันไปยิ้มให้มารดา

เชียวหย่งจยาไม่ถามมากอีก เพียงบอก "คำพูดนี้ของเจ้า นับว่าถามจนอาเหยิงจนมุมแล้ว"

นางนั่งเสียบไปครู่หนึ่งปล้นยิ้มแล้วส่ายหน้า

"คนนอกไม่รู้ เจ้าเป็นบุตรสาวของอาเหยิงรู้ดีที่สุดแล้ว อาเหยิงกับอาเหยิงของเจ้า ยี่สิบกว่าปีมานี้ เขามีอะไรก็ไม่บอกอาเหยิงมาโดยตลอด มาคิดดู ตัวอาเหยิงเองโยมิไซก็เป็นเช่นนั้นหรือ ก็เพราะเช่นนี้อาเหยิงกับอาเหยิงของเจ้าถึงได้กระทบกระทั่งกัน ไม่ได้ยุ่งกันด้วยดีมาตลอด เมื่อก่อนยังทำให้เจ้าพลอยได้รับความไม่เป็นธรรมไปด้วยไม่น้อย มาบัดนี้คิดดูแล้วพูดจากกรณีของอาเหยิง อาเหยิงชอบเอาชนะเกินไป ตอนแรกพอเริ่มต้นก็กดขี่อาเหยิงของเจ้า ถึงทำให้เขาอยากหลบอาเหยิงยังแทบไม่ทัน แต่เจ้ากลับต่างจากอาเหยิง..."

เชียวหย่งจยามองบุตรสาว

"ต้องโทษอาเหยิง ตั้งแต่เล็กจนโตก็เลี้ยงดูเจ้าอย่างทะนุถนอมเกินไป ทั้งนิสัยของเจ้าก็อ่อนแอมาแต่กำเนิด อาเหยิงคิดถำหลวงจวินของเจ้าเพียงเห็นเจ้าเป็นคนที่เขาจำเป็นต้องปกป้องคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา เขามีเรื่องในใจจะยอมบอกเจ้าง่ายๆ ได้อย่างไร ยิ่งเป็นเรื่องในใจที่หนักหนาเกรงว่าจะยังไม่ยอมให้เจ้าได้รู้"

ดังนั้นก่อนหน้านี้อาเหยิงถึงได้บอกเจ้า เจ้าต้องลืมนึกว่าตนเป็นบุตรสาวสกุลเกา ต้องเห็นตนเองเป็นภรรยาของเขาอย่างแท้จริง อะไรคือสามีภรรยา เจ้าไม่ใช่เป็นเพียงคนที่ต้องการการปกป้องคุ้มครองจากเขา เจ้ายังต้องให้เขารู้

ถ้าเขาพบอุปสรรคไม่ราบรื่น เจ้าสามารถยื่นมือไปให้เขา ถึงเจ้าจะช่วยเขา ไม่ได้มากนัก เจ้าก็จะไม่ปล่อยมือ เจ้าจะไม่ทอดทิ้ง จะอยู่เคียงข้างเขา คิดว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าเขามีเรื่องอะไรก็ยอมไม่ปิดบังเจ้า"

เกาลัวเดินเหม่อลอยแล้ว

เซียวหย่งจายยิ้มพลางทอดถอนใจ "สามีภรรยาต้องอยู่ร่วมกันไปทั้งชีวิต เพียงพูดก็ง่าย แต่ทำขึ้นมาก็ยากแล้ว อาเหنيعงก็เป็นเช่นนั้น"

นางกุมมือนุ่มน้มทั้งสองของบุตรสาวไว้ เหยยเสียงอ่อนโยน "อาหมี นิสัยของเจ้าดีกว่าอาเหنيعงไม่รู้เท่าไร ทั้งเซียวฉลาด เมื่อครู่อาเหنيعงพูดถูกหรือไม่ ตัวเจ้าเองมีเวลาวางก็ลองขบคิดดูให้ถี่ถ้วนเถิด"

เกาลัวเดินมองมารดา พยักหน้าช้าๆ "อาเหنيعง ลูกจะลองคิดดู"

ตั้งแต่เช้าตรู่ สำนักอวี่สื่อแห่งไถเฉิงก็คึกคักขึ้นมาแล้ว

วันนี้เป็นวันหยุด ในไถเฉิงยากนักที่แม้แต่เกาเจียวก็ไม่ได้ล่นหน้ามาในที่สวดทุกคนก็วางใจพักผ่อนอยู่กับบ้าน แต่แล้วกลับถูกลูกกวบิบคันให้ต้องมา

ดิงซงที่มีตำแหน่งอวี่สื่อจงเฉิงเรียกได้ว่าหงุดหงิดใจที่ถูกรบกวนวันหยุดอย่างที่สุด แต่ก็ถูกบิบคันให้อับจนหนทาง กอปรกับแม้แต่ฮ่องเต้ก็ถูกทำให้ตกพระทัยและมีรับสั่งลงมา ทั้งยังมอบหมายให้เซียวเต้าเฉิงมาตรวจสอบแทน เขาจึงจำต้องสวมชุดขุนนางรีบเร่งรุดมา หลังจากการวะเซียวเต้าเฉิงแล้วทางหนึ่งก็ปลอบขวัญลู่กวงที่กำลังโกรธแค้น ทางหนึ่งก็รอให้หลี่มู่มาถึง

หลี่มู่ถึงกับลงมือทำร้ายลู่อ้วนจื้อบุตรชายของลู่อ้วน ตามรายงานของเจ้าหน้าที่ที่ส่งไปจนสกุลลู่อ้วนเพื่อตรวจอาการบาดเจ็บ สิ่งที่ลู่อ้วนพูดหาได้เกินจริง ลู่อ้วนจื้อบาดเจ็บไม่น้อย ศีรษะแตก กระดูกซี่โครงหักไม่พุดถึง

หนึ่งคืนผ่านไป จนบัดนี้คนก็ยังสลบไสลไม่ได้สติ

ติงซงแอบร้องทุกข์อยู่ในใจไม่หยุด

เดิมคตินี้ตัดสินใจอยากก็แค่ดีทำร้ายร่างกายธรรมดาที่สุดคดีหนึ่ง เป็นเพราะคนที่พัวพันกับคดีเป็นขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก ถึงได้ส่งเรื่อง มาถึงที่ตนนี้

แต่เวลานี้ เพราะฝ่ายหนึ่งคือสกุลลู่ อีกฝ่ายหนึ่งคือสกุลเกา และ คนที่ลงมือทำร้ายคนยังเป็นหลุมูที่เพิ่งยึดคืนนางอัน สร้างความดีความชอบ อย่างใหญ่หลวงผู้นั้น

นี่จึงกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่แก้ยากแล้ว

ติงซงในใจรู้สึกเป็นกังวลไม่สบายใจ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจาก นอกที่ทำการ เหยหน้าขึ้นก็เห็นหลุมูมาถึงแล้ว

แม้จะถูกเรียกตัวมา แต่ยังไม่ได้อัดสินโทษ ทั้งตำแหน่งขุนนางของ หลุมูสูงกว่าตน ติงซงจึงรีบออกไปต้อนรับเขา และพาเข้ามาข้างในด้วยตนเอง

หลุมูเข้ามา ต่างทำความเคารพกันกับเซียวเต๋าเจิงที่มีสีหน้ายิ้มแย้ม จากนั้นก็หันไปทางลู่กวงที่อยู่ด้านข้าง

ลู่กวงสีหน้าเซียวคล้ำ ไม่อาจทนรอให้ผู้อื่นอ่อนโยนปากก็ตวาดเสียงเฉียบขาด ขึ้น "หลุมู! บุตรชายข้าฮ่วนจือ วันก่อนไม่ระวังที่ม้าชนถูกคนรับใช้ของเจ้า บนท้องถนน มีปากเสียงกันไม่กี่คำ เพราะเหตุใดเจ้าถึงกับต้องลงมือลงไม้ กับเขาอย่างโหดเหี้ยมเช่นนั้น น่าสงสารยิ่ง ผ่านมาหนึ่งคืนแล้วเขายังสลบไสล ไม่ได้สติ เป็นตายยังไม่รู้! วันนี้ถ้าเจ้าไม่ชี้แจงกับข้าให้กระจ่าง ข้าไม่ปล่อยเจ้า ไว้นั้น!"

เซียวเต๋าเจิงกระแอมกระไอออกมาคำหนึ่ง "เสนาบดีลู่ยังบังโทษก่อน ในเมื่อข้าได้รับพระบัญชาให้มาตรวจสอบ ขอให้ข้าถามสักคำจะได้หรือไม่

เรื่องเมื่อคืนที่แท้เป็นมาอย่างไร"

ลู่กวงมองไปทางคนรับใช้ที่พามาด้วย

คนผู้นี้ก็คือคนที่ติดตามลู่ฮ้วนจื่อเมื่อคืน เขาพลันคุกเข่าตึงลงไปกับพื้น ก้มหน้าหลบตากล่าวขึ้น "คุณชายรองได้ยืมว่าหอสุราจินโหลวที่อยู่ริมแม่น้ำฉินไห่ทางด้านใต้ของเมืองมีผู้เชี่ยวชาญการบรรเลงพิณ เมื่อคืนจึงไปด้วยความเลื่อมใสในชื่อเสียง คิดจะฟังเพลงพิณสักเพลง คิดไม่ถึงว่าจะพบกับขุนพลหลี่เข้า ขุนพลหลี่ไม่เปิดโอกาสให้คนได้ชี้แจงใดๆ ก็จับคุณชายรองขังไว้ในห้องทុบตีจนอยู่ในสภาพเช่นนั้น ทูบตีเสร็จก็จากไปอย่างหยิ่งผยอง คำพูดของบ่าวจริงแท้แน่นอนไม่มีเท็จแม้ครึ่งคำ!"

เซียวเต้าเจิงมองไปทางหลี่มู่ แววตาแสดงความห่วงใยและเห็นอกเห็นใจ "ขุนพลหลี่ ถ้าคำพูดของบ่าวสกุลลู่ผู้นี้เป็นความจริง ขุนพลหลี่ก็ไม่มีเหตุผลแล้ว ถึงมีความแค้นส่วนตัว แต่การลงมือทำร้ายคนเช่นนั้นกฎหมายบ้านเมืองก็ไม่อนุญาต โดยเฉพาะอย่างยิ่งขุนพลหลี่ยังเป็นขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก อยู่ในตำแหน่งสูงยิ่งสมควรเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้คน ไยจึงทำเรื่องนุ่บ่นว่าวุ่นวามเช่นนั้น"

ลู่กวงตอบโต้อย่างแรง "หลี่มู่ เจ้ายังมีอะไรจะพูด!"

พอเขาพูดขาดคำก็มีเสียงพูดดังมาจากด้านนอก "เสนาบดีลู่ ในเมื่อคุณชายรองยังสลบไสลไม่ได้สติยอมยังไม่เคยพูด เขาเองยังไม่เคยพูด แล้วท่านจะเชื่อคำพูดเหลวไหลของคนรับใช้ได้อย่างไร"

ทุกคนมองตามเสียงไป เห็นหลี่เสี่ยวผู้บัญชาการกองกำลังทหารพิทักษ์เมืองหลวงมาแล้ว ก้าวยาวๆ เข้ามาข้างในมาถึงเบื้องหน้าก็ทำความเคารพเซียวเต้าเจิงแล้วมองไปที่ลู่กวง

"เสนาบดีลู่ บ่าวบ้านท่านผู้นี้ช่างซี้ลืม เมื่อคืนเพิ่งพบกันเหตุใดจึงไม่ได้

เอ๋ยถึงข้า ข้าเองก็เป็นพยานได้ เมื่อคืนข้าก็อยู่ที่หอสุราจินโหลว บุตรชายของท่านถูกขุนพลหลี่ทูปตีก็จริง ทุกคนต่างเห็น เพียงแต่สาเหตุกลับไม่ใช่ เช่นที่บ่าวบ้านท่านผู้นี้พูดมา ตอนนั้นเห็นชัดว่าคุณชายลู่เห็นหญิงงามและเกิดความพิสมัย คิดจะกระทำการนอกหล่นอกทางต่อหญิงดีดพิณ หญิงผู้นั้น ดันร่นชัดขึ้นสุดชีวิตทำให้คุณชายลู่โกรธถึงกับชักกระบี่มาข่มขู่บีบบังคับ บังเอิญเมื่อคืนข้ากับขุนพลหลี่อยู่ที่นี่หอสุราจินโหลวพอดี ได้ยินเสียงสตรีร้องให้ช่วยจึงตามเสียงไป และเกลี้ยกล่อมให้คุณชายลู่หยุดมือ คุณชายลู่ไม่พอใจขุนพลหลี่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คนเดินถนนต่างรู้ดี* ตอนนั้นไม่เพียงไม่ฟังกลับชักกระบี่แทงมาที่ขุนพลหลี่"

เขาหันไปทางเซียวเต๋าเจิง "ซินอันหวังโปรดตรวจสอบให้แน่ชัด เหตุการณ์ในตอนนั้นข้าเห็นกับตาตนเอง คุณชายรองลู่ท่าทางดูพวยคต คลุ้มคลั่ง ขุนพลหลี่ถูกบีบบังคับให้ต้องลงมือเพื่อป้องกันตัว พลั้งมือไปชั่วขณะ ถึงจะลงมือหนักไปสักหน่อย แต่ก็ไม่ได้มีเจตนา เรื่องนี้จึงจริงแท้แน่นอน ข้าเป็นพยานได้!"

ลู่กวงเดือดดาลยิ่ง "หลี่เสีย! ใครบ้างไม่รู้ว่าเจ้ากับหลี่มีสัมพันธภาพต่อกันเช่นใด! เจ้าเป็นพยานเช่นนี้ ใครจะเชื่อ!"

ผู้ติดตามผู้นั้นเห็นนายท่านบันดาลโทสะก็รีบอ้าปาก ขณะจะร้องว่า ถูกไล่ความตามไปนั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร็วๆ ดังขึ้น เงยหน้าขึ้น เห็นเกาเฉียวถึงกับมาแล้ว ชั่วขณะนั้นไม่กล้าส่งเสียง ได้แต่ลนลานก้มหน้าลง

ทุกคนรีบออกไปต้อนรับแม้แต่เซียวเต๋าเจิงก็ลุกขึ้นมา ลู่กวงไม่ยับยั้งตัว กระทั่งเห็นเกาเฉียวประสาธน์มือให้ตนจึงผงกศีรษะอย่างเย็นชา บอกว่า

* มาจากสำนวนเดิมว่า "จิตใจของชื่อหม่าเจา คนเดินถนนต่างรู้" หมายถึงผู้มีแผนการร้าย แม้ไม่แสดงออกมา ผู้คนก็มองออกได้ง่าย มีที่มาจากสมัยสามก๊ก ชื่อหม่าเจา (สุมาเจียว) เป็นอัครเสนาบดีแคว้นเว่ย (วุยก๊ก) มีความทะเยอทะยานมากใหญ่โตสูง ซ่องได้เขาเหมารู้ว่าตนเป็นเพียงหุ่นเชิดจึงคิดกำจัดชื่อหม่าเจา แต่กลับเพลี่ยงพล้ำถูกชื่อหม่าเจาสังหาร

"เกาเซียงกง ขำรู้บุตรเขยของท่านคบหาสหายทั่วไต้หวัน เพียงแต่คำให้การของพยานเช่นนี้ออกจะน่าขัน พวกเขาสองคนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนม คำให้การของพยานจะเชื่อถือได้อย่างไร"

เกาเจียวหัวคิ้วขมวดแน่น

"เสนาบดีผู้ หลี่มู่พลังมือทำร้ายฮ่วนจือ ข้าทราบเรื่องแล้ว เรื่องนี้ไม่ว่าใครถูกใครผิดอย่างไร ทำร้ายคนจะอย่างไรก็ไม่ถูก เมื่อครู่เดิมข้าคิดจะไปเยี่ยมหลานชาย หาท่านเพื่อปรึกษาหารือกันว่าจะยุติเรื่องนี้อย่างไร กลับได้ยินว่ามาที่นี้กันหมดแล้ว ข้าจึงตามมา"

เขามองบ่าวสกุลลูที่คุกเข่าอยู่กับพื้นแวบหนึ่ง

"เรื่องที่ท่านพูดเมื่อครู่ คิดว่าคงมาจากคนรับใช้ในจวนของท่านผู้นี้ ความสัมพันธ์ของเขากับคุณชายรอง เก่งว่าคงจะสนิทสนมใกล้ชิดกันยิ่งกว่า ผู้บัญชาการหลักกับจิ้งเงินกระมัง เขาเป็นพยานให้คุณชายรองได้ ถ้าสิ่งที่ผู้บัญชาการหลักพูดมาเป็นความจริง เพราะเหตุใดจึงไม่อาจพูดเพื่อจิ้งเงินสักสองสามคำเล่า"

ลูกวงถูกย่นจนนั่งอึ้งไป

เซียวเต้าเจิงไม่พูด

หลี่เสียมียรอยยิ้มผุดขึ้นมาในดวงตา รีบกล่าว "เรียนเซียงกง สิ่งที่คุณน้อยพูดไปเป็นความจริงทุกคำ! ไม่เพียงผู้น้อยที่เป็นพยานได้ หญิงดัดพิณที่ถูกทำร้ายเมื่อคืนก็เป็นพยานได้ขอรับ"

เกาเจียวพยักหน้า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เรียกตัวมา"

อวี่สี่จ้งเงิงลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก รีบถาม "คนมาแล้วหรือ"

ครันเห็นหลี่เสียมพยักหน้าจึงรีบให้คนไปเรียกตัวมา

ผ่านไปครู่หนึ่ง พร้อมกับเสียงฝีเท้าเบาไวที่ดังขึ้น หญิงสาวอายุราว

ยี่สิบกว่าผู้หนึ่งก็เดินเข้ามา ดวงหน้างามเพริศพริ้ง รูปร่างออร่าอ่อนแอ
แต่งตัวสุภาพงดงาม ทั้งร่างตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าไม่มีกลิ่นอายของความเป็น
หญิงกลางคืนให้เห็นแม้แต่หน่อย

เพียงแต่ในวันที่อากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้ ลำคอกลับมีผ้าพันคอพันอยู่
ค่อนข้างจะสะดุดตา หลังจากเข้ามา นางสาวหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ก้มหน้าลง
คุกเข่าโขกศีรษะให้ทุกคน บอกว่าตนชื่อลวี่เหนียง เป็นหญิงดีดัดพันในหอสุรา
ฉินไหลแห่งนั้น

ติงซงเอาคำพูดเมื่อครู่ของหลี่เสี้ยนมาพูดซ้ำอีกครั้ง แล้วถามขึ้น
"สิ่งที่ผู้บัญชาการหลี่พูดมา เจ้าเป็นพยานได้หรือไม่"

ลวี่เหนียงขอบตาแดงแล้ว ยกมือขึ้นปลดผ้าที่พันคออยู่ออกมา
ซ้ำๆ เผยให้เห็นรอยแผลที่ข้างลำคอรอยหนึ่ง พุดเสียงส่ออื่น "คำพูดของ
ผู้บัญชาการหลี่ท่านนั้นไม่มีความเท็จ รอยแผลที่ลำคอของข้าก็คือรอยแผล
ที่เมื่อคืนถูกคุณชายท่านนั้นใช้กระบี่ทำร้าย ถ้าไม่ใช่ขุนพลหูลี่ลงมือขัดขวาง
อย่างทันท่วงที ตอนนี้ข้าคงจบชีวิตไปสู่บาดาลเหลืองแล้ว"

ติงซงรีบขยับเข้ามาใกล้ ตรวจดูอย่างละเอียดด้วยตนเอง เห็นรอยแผล
บนลำคอของนางเป็นรอยขีดขวางเรียบๆ เห็นชัดว่าเป็นรอยแผลจากคมของ
สิ่งของมีคม ทั้งมีความยาวหลายซุน บาดลึกเข้าไปได้ผิวหนัง แม้จะผ่านมา
หนึ่งคืนแล้ว บริเวณรอบรอยแผลยังคงมีโลหิตซึมออกมา อีกทั้งตำแหน่ง
ของบาดแผลก็ล่อแหลมอันตรายยิ่ง อยู่ห่างจากเส้นโลหิตใหญ่ที่ลำคอ
เพียงเล็กน้อย ถ้าขยับไปอีกนิดเดียวเกรงว่าตอนนั้นก็คงไม่มีชีวิตรอดแล้ว

ติงซงส่ายหน้า กลับมาบรรยายถึงสิ่งที่เห็นออกมารอบหนึ่ง จากนั้นก็
มองไปทางเกาเจียวและเซียวเต๋าเจิง

ลวี่เหนียงปิดบาดแผลที่ลำคอ แล้วโขกศีรษะอีกครั้ง หลังน้ำตาบอก

"ข้าฐานะต่ำต้อย รู้ว่าคุณชายท่านนั้นมีฐานะสูงส่ง ข้าไม่อาจไปมีเรื่องมีราวด้วย เดิมทีเมื่อคืนถึงต้องตายอยู่ภายใต้คมดาบก็ถือว่าเป็นชะตากรรมที่ข้าสมควรได้รับ ไม่กล้าคับแค้นใจ โชคดีรอดตายมาได้ วันนี้รักษาบาดแผลอยู่ที่บ้าน จู่ๆ ถูกเรียกมาที่นี่ให้ข้าเป็นพยาน ข้าไม่รู้ควรเป็นพยานอย่างไร ได้แต่รวบรวมความกล้าเสี่ยงตายบอกไปตามความเป็นจริง ขอนายท่านทั้งหลายโปรดละเว่นข้า ข้าไม่รู้อะไรเลยจริงๆ..."

นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตา

ในห้องพิจารณาคดีเสียบริบ

เกาเดียวสีหน้าสงบนิ่ง มองไม่ออกว่าโกรธหรือดีใจ สีหน้าของลู่กวงกลับไม่ชวนมองยิ่ง

บ่าวรับใช้ผู้นั้นจิตใจว่าอุ่นสับสน

เมื่อคืนหลังจากหามคุณชายรองที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสสลบไสลกลับไปถึงจวน คนในจวนสกลสุไม่ว่าผู้น้อยผู้ใหญ่ต่างวุ่นวายโกลาหลกันไปหมด ลู่กวงเดือดดาลเป็นพินเป็นไฟ เค้นถามเขา เขาจะกลับบอกเรื่องที่ลู่อ้วนจื้อขโมยบทเพลงพิณไปและมีเจตนาต้องการจะกระจายข่าวว่าพี่ชายมีความสัมพันธ์ชั่วสาวกับบุตรสาวสกลเกาออกไปได้อย่างไร อ้าๆ อึ้งๆ กระทั่งถูกปืบคั้นจวนตัวเข้าจึงแต่งเรื่องไปส่งๆ พอขอไปที รอลู่อ้วนจื้อฟื้นขึ้นมาค่อยให้อีกฝ่ายผูกเรื่องเอาเอง กลับคิดไม่ถึงว่าลู่กวงจะเอาเรื่องเอะอะวอยวายมาถึงที่นี่แต่เช้าตรู่ เขาก็ได้แต่กัดฟันเสกสรรปั้นแต่งต่อไป ทว่าเหนือความคาดหมาย หล่เสียผู้นี้ถึงกับอ้ามิตยิ่งกว่าตนเสียอีก ไม่เพียงปิดความผิดที่ทำร้ายคนออกไปจนหมดจด ยังหันมาแวงกัดอีกคำหนึ่งด้วย

เห็นนายท่านถลึงตามองมาราวกับจะจับตนกินเช่นนั้น บ่าวรับใช้ผู้นั้นก็กลนลานร้องว่าถูกใส่ความ "หญิงผู้นี้พูดจาเหลวไหล! ล้วนเสกสรรปั้นแต่ง!

คุณชายรองไม่เคยทำร้ายนาง หลีหมู่ทุบตีคุณชายรอง นั้นเป็นเพราะ..."

"เพราะเรื่องอันใด"

เกาเจียวมองจ้องเขา สองตาดูส่ายฟ้า

บ่าวรับใช้หยุดชะงัก ภายใต้อายตาบีบคั้นของเกาเจียว สีหน้าพลัน
ม่วงคล้ำดุจตับหมู ก้มหน้าลงอย่างหน้าม้อยคอดก

หลีเสียมองลี้เหียงที่ยังคุกเข่าเช็ดน้ำตาอยู่ที่พื้นแวบหนึ่ง ในใจ
อดรู้สึกนับถือและตื่นตะลึงไม่ได้

เมื่อคืนเดิมเขาเพียงตกลงกับนางว่าถ้าถึงเวลาจำเป็น ขอให้นาง
ช่วยมาเป็นพยานให้ตนที่นี่ เพียงแค่นั้นเท่านั้นยอมไม่คิดไม่ฝันว่าหญิงสาว
ที่ดูเหมือนอ่อนแอคนหนึ่งถึงกับคิดออกมาได้ และกล้างมือกรีดลำคอที่ตีๆ
ของตนจนเป็นบาดแผลที่น่ากลัวเช่นนี้

เขาก้าวเข้าไปบอก "ซินอันหวัง! จงแจ้ง! เรื่องผิดถูกมีเหตุผลไม่มีเหตุผล
ก็กระจ่างแจ้งแล้ว ถึงไปที่เบื้องพระพักตร์ผู้น้อยก็มีเพียงคำพูดนี้" พูดจบ
ก็ถอยไปอยู่ที่ด้านข้างอย่างนอบน้อม

ถึงขงเดิมก็ไม่ปรารถนาจะล่วงเกินเกาเจียวกับหลีหมู่พอตาบุตรเขยคู่นี้
อยู่แล้ว ในเมื่อสถานการณ์พลิกผันเช่นนี้ ในใจมีข้อวินิจฉัยอยู่แล้ว ครั้นแล้ว
ก็มองไปที่เซียวเต้าเจิง เห็นเขาไม่พูดอะไร สีหน้าออกจะแปลกประหลาด
ขณะคิดจะเอ่ยปากก็ได้ยินข้างนอกเข้ามารายงานอีก บอกที่ด้านนอกไท่เจิง
ตรงประตูวัง มีหญิงนางระบำจากฉินไหวจำนวนหนึ่งมาคุกเข่าอยู่ ต่างมา
ร้องขอความเป็นธรรมให้ลี้เหียงผู้นี้ ด้านข้างยังมีชาวบ้านมาห้อมล้อมชม
ความสนุกสนานกันเต็มไปหมด ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ บอกคุณชายสกุล
ข่มเหงรังแกคนเกินไป

ชั่วขณะนั้นในห้องพิจารณาคดีตกอยู่ในความนิ่งเงียบอีกครั้ง บรรยากาศ

ค่อนข้างพิลึกพิลั่น

เชียวเต้าเจิ้งพลันลุกขึ้นบอก "ที่แท้ก็เป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน! ขุนพลหลี่ผ่านมาพบความไม่เป็นธรรมจึงออกหน้าให้ความช่วยเหลือ ทั้งทำไปเพื่อป้องกันตัว พลังผลไม่ระว่างไปชั่ววูบจึงได้ทำให้คุณชายรองลู่ได้รับบาดเจ็บ"

เขามองไปทางลู่กวง

"เสนาบดีลู่ ตามความเห็นของข้า เรื่องนี้ก็ไม่ควรทำให้เป็นเรื่องใหญ่โต ทั้งบุตรชายของท่านก็ยังไม่พินาศินสติ เวลานี้เรื่องใหญ่อื่นใดก็เทียบไม่ได้กับความปลอดภัยของชีวิตคุณชายรอง เมื่อครู่เกาเซียงกงก็พูดแล้ว เขาเองรู้สึกเสียใจอย่างมาก เสนาบดีลู่ไม่สู้เห็นแก่หน้าข้าสักครั้ง เรื่องนี้ก็พักไว้แค่นี้ก่อน เวลานี้เรื่องสำคัญที่สุดก็คือช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้คุณชายรอง ถ้ายังมีเรื่องใดรอหลังจากนี้ให้คุณชายรองอาการดีขึ้นพ้นจากอันตรายเสียก่อน ค่อยมาปรึกษาหารือกันดีหรือไม่ ถึงขุนพลหลี่ไม่อยู่ เกาเซียงกงก็อยู่ที่เจี้ยนคัง พบเจอได้ตลอดเวลา"

กล่าวนี้อบบริเวณมุมปากลู่กวงกระตุกเล็กน้อย เขาลุกขึ้นมาจากที่นั่งช้าๆ มองเกาเจียวกับหลี่มู่ด้วยความเคียดแค้นปราดหนึ่ง หมุนตัวก้าวร้าวจากไป บ่าวรับใช้ผู้นั้นรีบล้มลุกคลุกคลานไล่ตามไป

รอดคนหายลับไปไม่เห็นแล้ว เชียวเต้าเจิ้งหัวเราะฮาๆ หันไปกล่าวกับเกาเจียว "ตอนข้ามาถึงก็รู้ว่าเรื่องนี้ต้องมีความนัยซ่อนอยู่ แต่ก็ไม่ได้คิดจากที่คิด! ความเป็นธรรมย่อมอยู่ในใจของผู้คน เกาเซียงกงวางใจ กลับข้าวิ่งไป ข้าจะกราบทูลตามความเป็นจริง"

เกาเจียวประสานมือกล่าวขอบคุณ เชียวเต้าเจิ้งหันไปทางหลี่มู่ที่เฝ้าแต่หนึ่งเจียบตั้งแต่ต้นจนจบ พูดย้ำกำลังใจหลายคำแล้วจึงจากไป

เกาเจียวบอกหลี่เสียให้พาหญิงที่ชื่อลวี่เหนียงผู้นั้นไปรักษาบาดแผล

หลี่เสียรับคำ เดินไปถึงเบื้องหน้าลวี่เหินยง พยุงนางขึ้นมาพาไปรักษาบาดแผล
เจียบๆ

ติงซงใบหน้าเหือรอยยิ้ม ออกไปส่งเภาเฉียวกับหลี่มู่ นึกถึงสถานการณ์
ติงเคียวัดเหมือนจะชักดาบเข้าหาหันกันเมื่อครูแล้วก็ระบายลมหายใจยาว
ออกมา

หลังจากนั้นสามวัน หลี่มู่เข้าประชุมขุนนางตอนเช้า ทูลขอกลับ
เมืองจิงโจวเยียมมารดา จากนั้นก็จะกลับไปรับตำแหน่งข้าหลวง
ที่ฉางอัน

ฮ่องเต้ทราบเรื่องจากเภาเฉียวก่อนแล้วจึงอนุญาตในทันที วันนั้น
หลังจากเลิกประชุมขุนนาง ที่หน้าประตูใหญ่จวนสกุลเภาก็มีผู้คนล้มหลาม
ล้วนเป็นขุนนางน้อยใหญ่ในราชสำนักที่ทราบข่าวมากล่าวอ้อลาล่าหลี่มู่

ตอนกลางวันหลี่มู่อยู่อยู่กับการรับรองผู้คน ไม่เห็นหน้าเขาตลอดทั้งวัน
พรุ่งนี้เช้าก็ต้องเดินทางออกจากเจียนคังแล้ว

พลบค่ำ เภาลั่วเสินเก็บสัมภาระในการเดินทางเสร็จเรียบร้อยแล้ว
นางไม่มีอะไรทำ ยามนี้มือหนึ่งจึงถือม้วนหนังสือ มือหนึ่งค้ำแก้ม นั่งอยู่
ข้างหน้าต่าง มองพื้นที่ว่างนอกหน้าต่างที่ต้นกล้วยถูกลมพัดโค่นไป ค่อยๆ
ใจลอยขึ้นมา

ในคืนที่ฝนตกคืนนั้น ก่อนหลี่มู่จะกลับมา ที่แท้เขาได้พบเจอกับ
ลู่อ้วนจ้ออีกครั้ง ยังทุบตีลู่อ้วนจ้อจนบาดเจ็บสาหัสอีกด้วย

เห็นว่าจนถึงตอนนี้ลู่อ้วนจ้อก็ยังสลบไสลไม่ฟื้นคืนสติ หมอหลวง
ก็อับจนหนทาง บอกค่อยๆ รักษาไป ไม่แน่วันใดอาจฟื้นขึ้นมา

แน่นอนล่ะ ความหมายในคำพูดยังหมายถึงว่าอาจจะไม่ฟื้นก็ได้

ตอนเกาล้วนเดินได้ทราบเรื่องนี้ ในใจสับสนว่าวุ่นยิ่ง
กลับไม่ใช่พะวงเรื่องที่เพราะเหตุใดเขาจึงไปหอสุราฉินโหลวสถานที
เช่นนั้น

ประเด็นนี้นางเชื่อถือไว้วางใจเขาอย่างเต็มที่ ถึงไปแล้วคิดว่าก็คงไป
สังสรรค์กับสหาย นางไม่มีอะไรไม่ไว้วางใจ

แต่ที่ทำให้นางคิดไม่ตกก็คือถึงหลี่มู่จะผ่านมาพบความไม่เป็นธรรม
จึงออกหน้าให้ความช่วยเหลือก็ไม่น่าถึงกับพลังมือทำร้ายลู่อ้วนจื่อจน
ได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นนี้

เกาล้วนเดินรู้สึกมาโดยตลอด หลี่มู่เป็นคนสุขุมเยือกเย็นและควบคุม
อารมณ์ตนเองได้ดีผู้หนึ่ง

เขาน่าจะรู้ถึงความยุ่งยากที่อาจจะเกิดขึ้นหากทำร้ายลู่อ้วนจื่อ
ได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่เพียงแค่ว่าเรื่องยังต้องพัวพันมาถึงบิดาของนาง
อีกด้วย

แต่เขากลับยังทำลงไป

หลายวันมานี้การกระทำของเขา...เรื่องแล้วเรื่องเล่าล้วนผิดไปจากปกติ
สองวันนี้ท่าทางของเขาดูแล้วนับว่ากลับคืนสู่ปกติแล้ว ครั้นแล้ว
ตอนอยู่กันตามลำพังสองคน นางก็เคยลองถามเขา เพราะเหตุใดจึงจงเกลียด
จงชังลู่อ้วนจื่อเพียงนั้น

ถ้าพูดจากเหตุการณ์ในวันนั้นที่ลู่อ้วนจื่อยั่วยุยงบนท้องถนนแม้จะ
น่าโมโห แต่หลี่มู่ที่เกาล้วนเดินรู้จัก จิตใจของเขาหาได้คับแคบถึงขั้นนี้

เขากลับไม่ยอมรับ เพียงบอกพลังมือไปชั่วขณะ นางชักใช้อีก เขา
ก็เฉไฉพูดไปเรื่องอื่น

ท่าทางหลบเลี่ยงไม่ยอมตอบที่ชัดเจนของเขาทำให้เกาล้วนรู้สึก

ผิดหวังอย่างลึกซึ้งอีกครั้ง

พรุ่งนี้ก็จะออกเดินทางแล้ว สิ้นสุดการเดินทางที่ไม่ทำให้นางรู้สึก
เบิกบานใจในครั้งนี้ เดิมทีนางควรจะรู้สึกโล่งใจ

แต่กลับไม่ใช่ นางเพียงรู้สึกจิตใจสับสนว่า

คืนวันนั้น ก่อนกลางคืนจะกลับมา ที่แท้แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

มานราตรีค่อยๆ แผ่คลุมลงมา

เกล็ดเส้นวางหนังสือในมือลง ยืนขึ้นมา เดินไปเดินมาในห้องอยู่
เป็นเวลานาน ความคิดที่เริ่มเกิดขึ้นมาในส่วนลึกของหัวใจนางตั้งแต่
เมื่อหลายวันก่อนได้ผุดขึ้นมาอีกครั้ง และเปลี่ยนเป็นชัดเจนขึ้น

นางกำมือแน่น ในที่สุดก็ตัดสินใจแน่วแน่

นั่นเพราะพรุ่งนี้จะจากไปแล้ว ครั้งหน้าก็ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาเจียนคง
อีกครั้งเมื่อใด

ถ้านางไม่ขวยโอกาสช่วงก่อนที่จะจากไปไขข้อสงสัยในใจให้กระจ่างแจ้ง
ถึงตามเขากลับไปอึ้งแล้ว นางก็คงไม่สงบสุข

นางเดินไปถึงหน้าประตู เปิดประตูออกไป สั่งหญิงรับใช้สูงวัยที่อยู่
ข้างนอกให้ช่วยจัดเตรียมรถให้นาง

ตอนท้องฟ้ามืดลงมา รถเทียมวัวคันที่เกล็ดเส้นนั่งมาจอดอยู่ริมฝั่ง
แม่น้ำฉินไหว

นางขึ้นเรือลำหนึ่งที่ว่าจ้างมา นั่งอยู่ในห้องโดยสารที่สี่ด้านปิดมิดชิด
รอบคนที่นางเรียกให้มาพบ

ลวี่เหียนล่ำคอบีบาดแผล หลายวันก่อนหน้านี้นางไม่ได้รับแขก
เนื่องจากยาที่ใช้ดี มาถึงวันนี้บาดแผลที่นางเป็นคนกรีดเองรายนันท์ก็ตกสะเก็ด

แล้วพลันได้ยินว่ามีแขกใจกว้าง คืบนี้มานั่งเรือเที่ยวในแม่น้ำฉินไหว มีความเลื่อมใสในชื่อเสียงต้องการให้ตนขึ้นเรือไปบรรเลงเพลงพิณเพื่อเพิ่มความสนุกสนาน นางลิ่งเลอยู่ชั่วขณะก็รับปากแล้ว แต่งเนื้อแต่งตัวอยู่ครู่หนึ่งเสร็จเรียบร้อยก็หยิบผ้าพันคอมาปิดบังลำคอ เรียกเด็กรับใช้ให้อุ้มพิณเยื้องย่างนิ่มนวลอ่อนช้อยมาถึงริมฝั่งน้ำ เห็นที่นั่นมีเรือลำใหญ่จอดอยู่ลำหนึ่งหันกลับไปมองด้านหลังแวบหนึ่ง นางหยุดฝีเท้าอยู่ชั่วขณะ สุดท้ายยังคงขึ้นเรือไป

หญิงรับใช้ส่งวัยคนหนึ่งพานางเข้าไปในห้องโดยสาร เฟ่งสายตามองไป เห็นช่องหน้าต่างในห้องโดยสารปิดมิดชิด แสงโคมสว่างไสว ช่างในกลับไม่เห็นบุรุษ

บนตั่งที่นั่งตัวหนึ่งมีเพียงหญิงสาวที่โบหน้าดูแล้วยังมีเค้าของความอ่อนวัยอยู่หลายส่วนนั่งอยู่คนเดียว หน้าตาดังงามยิ่ง ท่วงที่สูงส่งสง่างาม บุคลิกภูมิฐาน ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกายของนางน่าจะแต่งงานเป็นภรรยาผู้อื่นแล้ว

ลวี่เหิงยงงัน หันหน้ากลับไปมองข้างหลังทันทีที่กลับเห็นหญิงผู้นั้นส่งยิ้มน้อยๆ ให้ตนพลางบอก "ข้าก็คือคนที่เชิญเจ้ามาขึ้นเรือ พี่สาวเชิญนั่งตามสบาย"

ลวี่เหิงยงมองประเมินนางด้วยความประหลาดใจ ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งเอ่ยถาม "ขอบังอาจถาม แม่นางน้อยคือใคร เรียกข้ามาที่นี่ด้วยเรื่องอันใดหรือ"

เกาลัว่เลนกล่าว "หลี่มู่คือกลางจวินของข้า คืบนี้ข้าเชิญพี่สาวมาด้วยมีเรื่องหนึ่งอยากจะขอคำชี้แนะจากพี่สาว"

102

ลวีเหนียงตะลึงงันไปทันที
 ในฐานะที่หญิงสาวผู้นี้แจ้งมาออกจะเหนือความคาดหมายเกินไปแล้ว
 ตอนแรกยามกะทันหันนางถึงกับไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร
 หลังนั่งอยู่ครู่หนึ่งจึงตั้งสติได้รับก้าวเข้าไปยอบตัวทำความเคารพ
 เกาลัวเส้นลูกขึ้นมาก่อนแล้ว รีบเข้าไปยื่นมือประคองลวีเหนียงไว้
 "พี่สาวไม่ต้องมากมารยาท ข้าได้ยินว่าวันนั้นพี่สาวคือคนที่ช่วย
 เป็นพยานในห้องพิจารณาคดีให้หลวงจวินของข้า ทำให้หลวงจวินของข้า
 หลุดพ้นจากมลทินไปได้ ข้าควรเป็นฝ่ายขอบขอบคุณพี่สาว จะมารับการคารวะ
 จากพี่สาวได้อย่างไร"

เมื่อเผชิญหน้ากับสตรีผู้สูงศักดิ์เช่นนี้ ลวีเหนียงจะกล้าเอาความดี
 ความชอบมาอวดโอ่ต่อหน้านางได้อย่างไร รีบกล่าวว่า "มิกล้าให้ฟูเหริน
 เรียกข้าเช่นนี้ ข้าชาติกำเนิดต่ำต้อย ฟูเหรินเรียกข้าลวีเหนียงก็เป็น

การให้เกียรติซ้ำอย่างมากแล้ว"

เกาลัวเดินยิ้มบอก "ความยากจนสร้างวีรบุรุษผู้กล้าแม้ตกต่ำยังคงมีท่งทำนองที่สูงส่งมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี ตอนนั้นพี่สาวกล้าเอาชีวิตต่อต้านความชั่วร้าย หลังจากนั้นยังไม่เกรงอำนาจบาตรมือออกหน้าเป็นพยาน บัดน้ำซุ่นออกไป ปล่อนน้ำใส่เข้ามา* ยกย่องความดี ประณามความชั่วร้าย พุดถึงความบริสุทธิ์สูงส่งและความเป็นธรรม ในหมู่คนที่ชั่วรู้จัก อย่าว่าแต่อิสตรีในหมู่บุรุษกันไปได้ไม่กี่คน ชำนาญถือท่งทำนองสูงส่งชัดเจนของพี่สาว พี่สาวอายุมากกว่าข้าหลายปี เหตุใดจึงไม่อาจให้ข้าเรียกท่านว่าพี่สาวเล่า"

ลวีเหียงอึ้งตะลึงแล้ว

ชื่อเสียงเลื่องลือด้านความรู้ความสามารถอันโดดเด่นและความมีคุณธรรมสูงส่งของบุตรสาวสกุลเกา นางเคยได้ยินมาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว โดยเฉพาะงานชุมนุมไหลจอกสุราในปีนั้น หลังจากนางได้ยินบทเพลงเขียวและพินที่บุตรสาวสกุลเการ่วมบรรเลงกับคุณชายใหญ่สกุลลู่ด้วยหูของตนเองแล้วก็ยิ่งเลื่อมใส แต่ก็เพียงแค่นั้นเท่านั้น

ลวีเหียงไหนเลยจะคาดคิดได้ว่าวันหนึ่งตนถึงกับได้มายืนต่อหน้าบุตรสาวสกุลเกา ได้พุดคุยกับนางเช่นนี้

หญิงสาวเยาว์วัยที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ นางไม่เพียงรูปโฉมงดงามดุจเทพธิดาดังคำเล่าลือเท่านั้น ทว่าร่างยังเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายความสูงศักดิ์ คำพุดอกกับกิริยาถึงกับไม่มีความหยิ่งโสแม้แต่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับหญิงทำงานกลางคืนเช่นตนก็ปฏิบัติต่ออย่างมีมารยาท พุดจายกย่องชื่นชม ยังเรียกตนว่า 'พี่สาว'

* บัดน้ำซุ่นออกไป ปล่อนน้ำใส่เข้ามา เป็นสำนวน หมายถึงขัดคนเลว เลือกใช้คนดี

นี่เป็นการปฏิบัติด้วยอย่างให้เกียรติเซนไร ลวีเหนียงมีหรือจะไม่รู้ แล้วจะไม่ให้นางรู้สึกขาบซึ่งใจได้อย่างไร กระทั่งตื่นตะลึงเพราะได้รับความเมตตาอย่างคาดไม่ถึง

ลวีเหนียงกล่าวขอบคุณอีกครั้งแล้วจึงนั่งลงอย่างที่นางบอก หลังจากนั่งลงแล้ว ลวีเหนียงค่อยๆ สงบใจลง คนที่มีศักดิ์ฐานะเช่นเกาลั่วเสน ค็นนี้ลดเกียรติมาที่นี้ เรียกตนมาอยู่เบื้องหน้านางย่อมต้องมีคำพูดจะพูด

ลวีเหนียงจึงรอนางเอ่ยปาก แต่พักใหญ่กลับไม่ได้ยินนางส่งเสียง ลอบมองไปแวบหนึ่ง เห็นดวงตาของนางจับจ้องอยู่ที่แสงเทียนตรงมุมโต๊ะนั้น ใจลอยเล็กน้อย คล้ายมีเรื่องในใจ ตนเองในใจก็เริ่มหวาดระแวงไปเรื่อยเปื่อย พลันนึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่งจึงตื่นตะลึงไปชั่วขณะ รีบบอก "ข้ากับขุนพลหลัก่อนหน้านั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ข้าอยู่ที่ฉินไหวมานหลายปี ค็นนั้นเพิ่งเคยเห็นขุนพลหลัก่อนที่หอสุราฉินไหลวแห่งนี้เป็นครั้งแรก เรื่องทุกอย่างเป็นความบังเอิญ ถ้ามีอะไรล่วงเกินฟูเหริน หวังว่าฟูเหรินจะให้อภัยข้า"

หญิงที่ชื่อลวีเหนียงผู้นี้แม้จะเป็นหญิงในหอสุรา แต่การกระทำกลับมีความรักในศักดิ์ศรีเจืออยู่หลายส่วน พอเกาลั่วเสนได้พบนางเมื่อครู่ เห็นนางมาพร้อมกับพิณ และไม่มีท่าทีขวยอายไม่เป็นธรรมชาติอย่างที่คิดไว้ เรื่องแม้จะเกิดขึ้นมาเพราะนาง แต่ก็คลี่คลายลงเพียงได้รับความตกใจ ไม่มีอันตราย อีกทั้งนางก็ยอมมาเป็นพยานออกแรงช่วยเหลืออย่างมาก เรียกนางว่าพี่สาวก็มาจากความรู้สึกขอบคุณของตน

หลังจากลงนั่งแล้ว เกาลั่วเสนยังลังเลว่าจะเอ่ยถามอย่างไรดีพลันได้ยินนางเอ่ยปากขึ้นมาเองแล้ว ความหมายในคำพูดคล้ายกำลังยืนยันว่านางกับหลี่มู่ไม่มีอะไรกัน รู้ว่านางเข้าใจจุดประสงค์ในการมาของตนผิดไป

แล้ว จึงซ่อนตาขึ้นมองนางพลงยิ้มน้อยๆ

"พี่สาวเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่มีเจตนาเช่นนั้นแม้แต่น้อย ที่ข้ามาที่นี้ ในคืนนี้ ละลาละล้งเชิงพี่สาวขึ้นมาบนเรือ เพราะมีเรื่องอื่นอยากจะทำขอให้ พี่สาวให้ความกระจ่าง"

"พุเหรินมีเรื่องใดไม่เข้าใจ เชิญถามมาได้เลย ถ้าข้ารู้ต้องบอกแน่นอน"

ลวีเหินยงวางใจลง กล่าวอย่างนอบน้อม

เกาลัวเดินกล่าวขอบคุณ แล้วจึงเอ่ยถาม "พี่สาวช่วยบอกให้ข้าทราบ ถึงเหตุการณ์ในคืนวันนั้นอย่างละเอียดจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใดกลางจวน ของข้าจึงทุบตีคนจนบาดเจ็บถึงขั้นนั้น..."

ข้าได้ยินมาว่าคืนวันนั้น คนผู้นั้นไ้มารยาทต่อพี่สาว หลางจวิน บังเอิญมาพบเข้า เห็นความไม่เป็นธรรมจึงลงมือให้ความช่วยเหลือ หลางจวิน กับคนผู้นั้นก่อนหน้านี้อีกมีเรื่องไม่ลงรอยกันอยู่จริง แต่ข้ารู้หลางจวินของข้า ด้วยนิสัยตามปกติของเขา ถึงเขาจะทนไม่ไหวต้องลงมือสั่งสอนก็ไม่มีทาง ลงมือหนักถึงขั้นนี้"

นางนึ่งเงียบไปชั่วขณะ

"พี่สาวก็คงจะรู้ถึงฐานะของผู้บาดเจ็บ เขาคือคุณชายรองสกุลคู่ เนื่องจากพัวพันถึงสองครอบครัวจึงไม่ใช่เรื่องเล็ก ข้าครุ่นคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ นึกถึงว่าคืนนั้นพี่สาวน่าจะอยู่ในเหตุการณ์ด้วย จึงได้ละลาละล้งมาถาม"

ลวีเหินยงตะลึงงันไปอีกคร้้ง

พุเหรินของหลี่มู่มาหาตน ตอนแรกเข้าใจว่าอีกฝ่ายคงสงสัยว่าตนกับ หลี่มู่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกันถึงได้ช่วยออกหน้าให้ตนเช่นนั้น ตนจึงได้ รีบยืนยันความบริสุทธิ์ต่อหน้านาง

รอนจันในที่สุดนางก็เอ่ยปากบอกถึงจุดประสงค์ในการมาเยือน ลวีเหินยง

ก็ต้องประหลาดใจอีกครั้ง

เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนวันนั้น หลี่เสี่ยวกำชับแล้วกำชับอีกอย่างเข้มงวด
สั่งนางให้ควบคุมคนที่อยู่ในเหตุการณ์ในตอนนั้นให้ได้ ห้ามแพร่งพรายกับใคร
แม้ครั้งคำ

นางเป็นคนทำงานกลางคืนมีหรือจะไม่รู้ เรื่องลับส่วนตัวของ
ผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่และขุนนางเรื่องอำนาจที่ไม่อาจให้คนล่วงรู้เช่นนี้
ถูกตนล่วงรู้เข้าโดยบังเอิญ หากไม่ระมัดระวังก็อาจเอาชีวิตไปทิ้งได้ นาง
จะกล้าไม่แยแสสนใจได้อย่างไร

หลี่มู่ผู้นั้นไม่ต้องการให้เรื่องที่ภรรยาแอบบทเพลงพิณให้คุณชายใหญ่
สกลลู่ถูกคนล่วงรู้ เป็นเรื่องถูกต้องตามหลักการของฟ้าดิน เป็นเรื่องปกติ
ธรรมดา

ที่นางคิดไม่ถึงก็คือเรื่องก็ผ่านมาหลายวันแล้ว กระทั่งบุตรสาวสกลเกา
ที่เป็นคนแต่งบทเพลงพิณด้วยตนเองถึงกับยังไม่รู้เรื่องนี้เลย

ฟังจากน้ำเสียงของเกาลั่วเลนเมื่อครู่ คือนั้นหลังจากหลี่มู่กลับไป
ไม่เพียงไม่ได้ไปสอบถามยืนยันกับนางกลับดูเหมือนเขาจะปกปิดเรื่องนี้ไว้
อย่างสิ้นเชิง

ที่แท้แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เรื่องพั่วพันถึงความลับระหว่างสามีภรรยาแม้แต่คนที่ เป็นสามี
ยังไม่พูดถึง ลวี่เหนียงจะกล้าหับหูหับตาพูดออกไปได้อย่างไร เห็น
หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าสองตามองจ้องตน ตนก็ไม่กล้ามองสบตานาง
เพียงหลบตาลง รีบครุ่นคิดว่าควรจะตอบนางอย่างไรดี

เกาลั่วเลนเห็นนางหลบสายตาตน ความสงสัยที่มีอยู่เต็มหัวใจของตน
ก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ถ้าจะบอกว่าเดิมยังมีความสงสัยเพียงสามสี่ส่วน เช่นนั้นในเวลานี้ นางก็ยิ่งมั่นใจในความสงสัยเหล่านั้นขึ้นขึ้นมาถึงเจ็ดแปดส่วนแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นจริงในค่ำคืนวันนั้นกับเรื่องที่ชี้แจงออกมาที่โถงแจ้งในวันรุ่งขึ้นจะต้องมีอะไรที่แตกต่างกัน

ลวี่เหยิงผู้นี้จะต้องรู้ความลับที่ปกปิดอยู่ แต่กลับมีความพะว้าพะวัง "ขอบอกกับพี่สาวตามตรง เรื่องในคืนนั้นเพราะในใจข้ามีความไม่เข้าใจ เคยถามหลวงจวินหลายครั้ง เขากลับเอาแต่บอกว่าพลังมือ หลบเลี่ยงไม่ตอบ"

นางเอ่ยขึ้น

ลวี่เหยิงกระแอมให้คอลึ่ง ยิ้มและพยายามพูดเหมือนไม่มีอะไร "ขุนพลหลิเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว กับพูเหรินคิดว่าคงรักและทะนุถนอมอย่างยิ่ง เรื่องจุกจิกที่ทำให้ไม่สบายใจเช่นนั้น ในเมื่อผ่านไปแล้วคิดว่าเขาก็คงไม่อยากเอ่ยถึงอีก ทั้งนี้จะได้ไม่ทำให้พูเหรินคิดอะไรุ่นวายที่ไม่มีความหมาย พูเหรินเฝ้าต้องคิดมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคืนนั้นก็ไม่มีเรื่องอื่นจริงๆ"

เกาลัวเส็นนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เอ่ยขึ้นช้าๆ "พี่สาว พຽງนี้ข้าต้องติดตาม หลวงจวินเดินทางออกจากเมืองเจียนคังแต่เช้า คืนนี้ในเมื่อข้ามาหาพี่สาว ถึงที่นี้ก็ไม่กลัวท่านหัวเราะ จะพูดความจริงกับท่าน..."

ข้าไม่รู้พี่สาวเคยมีจิตใจผูกพันกับคนผู้หนึ่ง คิดจะอยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่าหรือไม่ ตอนนั้นการผูกวาสนาระหว่างข้ากับหลิหลวงจวิน ถ้าพี่สาวอยู่ในเมืองมานานคงเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ข้ากับหลวงจวินเดินมาด้วยกันจนถึงวันนี้ได้ คนนอกไม่รู้ ตัวข้ากลับรู้ดี ตลอดทางเต็มไปด้วยอุปสรรคไม่ถนัดเลย...หลวงจวินทำร้ายคนได้รับบาดเจ็บสาหัส เกือบต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดี แต่เขาอยู่ต่อหน้าข้ากลับหลบเลี่ยงไม่พูดถึง ในใจข้ารู้ดีที่จะต้อง

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับข้า แต่เขากลับไม่ยอมบอกข้า พงษ์นี้ก็จากไปแล้ว คราวหน้าไม่รู้เมื่อใดจะได้กลับมา ในใจของข้ามีเรื่องค้างคาใจอยู่เช่นนี้จะสบายใจได้อย่างไร คิดไปคิดมาบางทีอาจมีเพียงพี่สาวที่สามารถช่วยข้าได้ ดังนั้นคืนนี้จึงได้บุ๋มป้ามมาหา ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่น หากข้ามีเรื่องขอร้องเวลานี้จะต้องใช้ทรัพย์สินเงินทองมาล่อใจ แต่พี่สาวไม่เหมือนกัน ชื่อของลวีเหนียงแม้ข้าจะฟังได้ยินเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่หญิงที่สามารถทำเรื่องที่รักษาความเป็นธรรมเช่นนี้ได้ จะหวั่นไหวเพราะเงินทองง่าย ๆ ได้อย่างไร ดังนั้นจึงไม่กล้าหลอ่เกียติพี่สาว ได้แต่เอ่ยปากขอร้องด้วยความจริงใจ ขอให้พี่สาวเห็นใจบอกความจริงกับข้า ช่วยคลี่คลายความสงสัยในใจให้ข้าด้วยเถิด"

รอยยิ้มที่เด่นออกมาบนใบหน้าของลวีเหนียงค่อยๆ เลือนหายไป หัวคิ้วขยับเข้าหากันเล็กน้อย เผยสีหน้าลังเลคล้ายกำลังครุ่นคิด ทำท่าจะพูด แล้วก็ไม่พูด

เกาลัวเดินมองนางที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เกี่ยวกับเรื่องในคืนวันนั้น ข้าคาดเดาว่าพี่สาวอาจได้รับการสั่งกำชับ มีเรื่องลำบากใจ ข้าก็รู้ว่าการเอ่ยปากเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับการบังคับใจคนอื่นให้ทำในสิ่งที่ทำไม่ได้ เดิมก็มาด้วยความคิดว่าลองดูสักครั้ง ถ้าพี่สาวไม่ยินดีจะช่วยข้าจริง ข้าก็ไม่กล้าฝืนใจ คืนนี้รับกวนแล้ว ขอพี่สาวโปรดอภัย"

เกาลัวเดินคลี่ยิ้มมุมปากบางๆ ยอบตัวให้นางเล็กน้อย

ฝั่งตรงข้ามถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ว่าใครก็ตาม ต่อให้ขู่เชิญบีบบังคับเช่นไร ลวีเหนียงก็ไม่มีทางแพรงพรายเกี่ยวกับเรื่องในคืนวันนั้นออกมา แม้ครั้งคำ

แต่เวลานี้ได้ฟังถ้อยคำที่นุ่มนวลละมุนละไมเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกของบุตรสาวสกุลเกา ระบายให้ฟังซ้ำๆ ที่ข้างหู รับรู้ได้ถึงการทำท่าที่มีมารยาท ทั้งที่เห็นชัดว่าปรารถนาที่จะได้รู้อย่างที่สุดกลับควบคุมตนเองไว้ ดูจากอายุแล้วนางอายุน้อยกว่าตน แต่ท่วงท่าของผู้มาจากวงศ์ตระกูลสูงศักดิ์ ที่สุภาพมีมารยาทคล้ายออกมาจากภายในสู่ภายนอกปรากฏให้เห็นตรงหน้า ทำให้ตนเลื่อมใสศรัทธาอย่างถึงแก่นแท้

ในก้นบึ้งหัวใจของลวี่เหนียงถึงกับรู้สึกดีใจขึ้นมา โชคดีที่ตอนนั้นสามีของเกาลัวเดินมาทันเวลา ยับยั้งบุตรชายสกุลลวี่เหนียงไว้ได้ หากไม่ก็คงเป็นเช่นที่ลวี่เหนียงผู้นั้นพูดไว้ ขอเพียงให้เงินคนที่ยินดีทำเรื่องเช่นนี้มีมากมาย ถ้าเป็นเช่นนั้นคิดว่าตอนนี้ข้าวลื้อคงแพร่สะพัดไปทั่วเมืองแล้ว

พอนึกถึงว่าถ้าหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ต้องได้รับความอับอายตลอดเช่นนั้น นางก็รู้สึกอกจะทนไม่ได้

ลวี่เหนียงไม่ลังเลอีกต่อไป ผงกศีรษะน้อยๆ ลูกขึ้นเดินมาที่หน้าพินคันนั้น นั่งลงไป สงบใจจนนึกถึงท่วงทำนองเพลงที่ตนลงอดีตก่อนนั้น ในวันนั้น สองมือลูบไล้สายพินแล้วบรรเลงออกมา

เกาลัวเดินมองการกระทำของลวี่เหนียง ตอนแรกออกจะงงววยไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ นางจึงดีดพินให้ตนฟัง

กระทั่งท่วงทำนองเพลงท่อนนั้นถูกนิ้วมือทั้งสิบของนางดีดดังออกมาจากสายพิน เกาลัวเดินพลันชะงักค้าง

บทเพลงนี้ฟังดูแล้วออกจะคุ้นหู คล้ายเคยได้ยินมาก่อน

ฟังต่ออีกครู่หนึ่ง นางพลันแยกแยะได้แล้ว

นี่...

ดูเหมือนตอนฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ตนรับปากคำขอร้องของลู่วิวหวง

และได้แต่งบทเพลงพินบพนี้ให้ลูเจียนจื่อที่ลัมปวยอยู่ในตอนนั้น ทั้งตัวเขาก็อยู่ไกลถึงเจียวโจว

ไม่ได้ฟังผิด นางแน่ใจแล้ว

แต่หญิงติดพิณชื่อลวี่เหียงที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เล่นบทเพลงนี้เป็นได้อย่างไร

เกาลัวเดินตื่นตะลึงแล้ว...

ลวี่เหียงเล่นจนจบท่อนที่ตนยังจดจำได้ หยดมือลง ลูกขึ้น เดินกลับมาตรงหน้าเกาลัวเดิน คุณเขาลงไปอีกครึ่ง

"พุเหรินรู้ลึกว่าเพลงนี้คั่นหูหรือไม่" ลวี่เหียงถาม

เกาลัวเดินคล้ายเพิ่งตื่นจากฝัน มองมาที่นาง

"เจ้า...ได้บทเพลงนี้มาจากที่ใด"

คำพูดเพ่งถามออกจากปาก จับพลันนั้นในสมองเกาลัวเดินคล้ายมีประกายแสงวาบขึ้น นางเบิกตากว้างขึ้นทันที

"หรือว่าเป็นลูฮ่วนจื่อ!" นางโผล่ออกมา ลูกพรวดขึ้น

ลวี่เหียงพยักหน้า "คือนั่นข้ายังไม่รู้ว่าเขาคือคุณชายรองสกุลลูตอนนั้นเขามา หยิบบทเพลงพินออกมา บอกท่านแต่งให้คุณชายใหญ่สกุลลูเมื่อเดือนสามปีที่แล้ว บทเพลงชื่อหลวนเฟิงร้องรับขับขาน ให้พวกข้าบรรเลงบทเพลงนี้เผยแพร่ไปทั่วทุกแห่ง ข้าไมยินดี เขาเสียหน้าและทำท่าโกรธจากไป บอกจะไปหาคนอื่นทำงานนี้ให้เขา หลี่หลางจวินก็มาถึงในเวลานี้พอดี ขัดขวางเขาไว้ จากนั้นก็ปิดประตูลงไม้ลงมือ..."

ลวี่เหียงหวนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นพลางบอกเล่า เห็นเกาลัวเดินคล้ายยืนไม่อยู่กิริยาประหลาดขึ้นมาก

เกาลัวเดินสงบจิตใจ นั่งกลับลงไปช้าๆ

หลายวันมานี้หลังจากเรื่องผ่านไปแล้ว บางครั้งอยู่ว่างๆ ลวีเหนียงใคร่ครวญดูก็รู้สึกสงสัย พูเหรินของหลี่มู่ บุตรสาวสกุลเกาผู้นั้น ที่แท้แล้วเป็นเช่นที่ลู่อ้วนจืดผู้นั้นพูดจริงหรือไม่ หลังจากแต่งงานกับหลี่มู่แล้วยังยากจะตัดเยื่อใยในความสัมพันธ์เก่าก่อนกับคุณชายใหญ่สกุลลู่ อาศัยบทเพลงพินถ่ายทอดความรักความรู้สึก น่าเสียดายตอนนั้นที่ตนเพียงบรรเลงท่อนเล็กๆ ตอนเริ่มต้นของบทเพลงเท่านั้น ไม่อาจเข้าใจบทเพลงทั้งบทว่าเป็นอย่างไร ในใจอดรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นไม่ได้

คืนนี้เพิ่งได้นั่งประจันหน้ากับหลี่พูเหรินที่ยังเยาว์วัยท่านนี้เพียงคนเดียว ข้อสงสัยทั้งหมดที่อยู่ในใจของลวีเหนียงพลันสลายหายไปหมดแล้ว

สัญญาตญาณบอกให้ตนเชื่อ หญิงสาวเยาว์วัยที่สูงศักดิ์มีมารยาทท่านนี้ ต่อให้ยังมีความรู้สึกต่อชายอื่นหลงเหลืออยู่ก็ไม่มีทางทำเรื่องถ่ายทอดความรักความรู้สึกที่ทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ฐานะเช่นนี้ได้ขาด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟังสิ่งที่นางพูดเมื่อครู่แม้จะเพียงไม่กี่ประโยค แต่ทั้งในและนอกคำพูดล้วนเผยให้เห็นถึงความรักที่มีต่อสามีของนางออกมาอย่างชัดเจน

ลวีเหนียงเห็นนางหลังจากนั่งลงไป ใบหน้าก็ซีดเผือด ดวงตาลุบลงเล็กน้อย ริมฝีปากทั้งสองม้วนแน่น ทำทางดูออกจะเขื่องซึ่ก็ไม่น่าล้อเอ่ยปากอีก เพียงยืนเงียบๆ อยู่ที่ด้านข้าง

เกาลั่วเสินกัมหน้า นั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง พูดทั้งกัมหน้า "บทเพลงข้าเป็นคนแต่งจริง แต่ลู่อ้วนจืดกลับใส่ร้ายป้ายสี...ที่บอกเพลงชื่อหลวนเฟิง เขาก็เสกสรรปั้นแต่ง ตอนนั้นพี่ชายของเขา คนอยู่ต่างแดน ล้มป่วยลุกไม่ขึ้น..."

นางก็ไม่ว่า เพราะเหตุใดตนถึงได้อธิบายถึงมูลเหตุของการแต่งบทเพลงในตอนนั้นกับลวีเหนียงที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนผู้นี้ พูดพิมพ์ออกไป

หลายประโยค พอรู้ตัวจึงหยุดกะทันหัน

เกาล์วเส้นซ้อนตาขึ้นมาช้าๆ มองหญิงสาวที่กำลังมองมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความกังวล นางคลี่ยิ้มและเปลี่ยนเรื่องพูด "ขอบคุณพี่สาวที่บอกให้ทราบ ข้าทราบแล้วว่าจะควรทำอะไร ค็นี่รับกวนมานานแล้ว ข้าไปก่อน วันหน้าถ้าพี่สาวมีอะไรที่ข้าช่วยได้ก็บอกมาได้เลย"

ลวีเหนียงรีบกล่าวขอบคุณ

เกาล์วเส้นยืนขึ้น พอจะก้าวเดินก็หยุดลงอีก เอ่ยถาม "เพื่อปกป้องชื่อเสียงของข้า พี่สาวได้ล่วงเกินผู้อื่นแล้ว ไม่ทราบหวั่นเสีย...ผู้บัญชาการหลิได้จัดการแล้วหรือไม่"

ลวีเหนียงรีบบอก "พุหรินวางใจ ผู้บัญชาการหลิจัดการเรียบร้อยแล้ว ได้มอบหมายให้คนคอยคุ้มกันอยู่ด้านข้างแล้ว"

เกาล์วเส้นพยักหน้า ออกจากห้องโดยสารไป

ลวีเหนียงส่งนางออกจากห้องโดยสาร มองเงาร่างนั้นขึ้นฝั่งไปท่ามกลางการห้อมล้อมของผู้ติดตาม ก้าวขึ้นรถเทียมม้าที่จอดอยู่ริมฝั่ง ค็นั้น ค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไป หายลับไปในความมืดยามราตรี

พรุ่งนี้หลี่มู่จะไปจากเมืองหลวง ค็นี่พวกหลิเสียเลือกหอสุราหลินเจียงที่มีชื่อเสียงตั้งอยู่ริมน้ำฝั่งตะวันตกของเมืองจัดงานเลี้ยงส่งเขา

ความสัมพันธ์ลึกซึ้งยากปฏิเสธ หลี่มู่ยอมมาร่วมงานเลี้ยง ในงานต่างชูชอกกัน ทุกคนดื่มสุราพูดคุยกันสนุกสนาน กว้างานเลี้ยงจะเลิกก็เป็นช่วงปลายยามซวิแล้ว

หลี่มู่กล่าวขอบคุณทุกคนครั้งแล้วครั้งเล่าแล้วกล่าวอำลากัน หลังจากต่างแยกย้ายกันไปหลี่มู่ไม่ได้กลับบ้านในทันทีกลับเดินเล่นภายใต้แสงจันทร์

เดินมาถึงริมน้ำในละแวกใกล้เคียง ยืนมองสายน้ำที่ได้ผาทำเสียงบๆ ตามลำพังอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบบทเพลงพินที่เปียกฝนในคืนวันนั้น จนกระดาษยับย่นเลมนั้นออกมาจากอกเสื้อ ม้วนเข้าด้วยกัน แล้วออกแรง ขว้างไปยังใจกลางแม่น้ำที่มีคลื่นไหลเชี่ยวกรากทั้งวันทั้งคืนไม่หยุด

ของสิ่งนั้นพุ่งวายเป็นวิถียาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืน สุดท้ายกลายเป็น จุดเล็กๆ จุดหนึ่ง ร่วงตกลงไปในกระแสน้ำวนกลางแม่น้ำที่อยู่ห่างออกไป หลายสิบจั้ง พริบตาเดียวก็ถูกสายน้ำในแม่น้ำกลืนหายไปไม่เหลือร่องรอย หล่มู่มนตัว ขึ้นหลังม้าควมกลับไป

ตอนเขากลับมาถึงเป็นเวลาตีมากแล้ว เกาเจียวกลับมาจนวนาน แล้ว คนเฝ้าประตูเห็นเขากลับมาแล้วจึงปิดประตูลงดาล

หล่มู่กลับเรือน ผลักประตูห้องที่เปิดแง้มอยู่เข้าไปในห้อง

ในห้องโคมไฟยังสว่างอยู่ ม่านมุ้งห้อยต่ำ ที่พื้นมีรองเท้าปักคู่หนึ่ง ที่เกาล้วนเสียดไว้ เห็นเงาร่างนางนอนอยู่บนเตียงวางๆ นอนนิ่งไม่ขยับ รู้ว่า นางคงจะหลับไปแล้ว เขาจึงเดินไปที่ห้องอาบน้ำอย่างเบาเมื่อเขาเท้า ออกมา ก็ดับไฟแล้วขึ้นเตียง

เรื่องในคืนวันฝนตก หล่มู่รู้ตนทำให้นางตกใจกลัว หลายวันมานี้ ตอนกลางวันนางดูแล้วเหมือนปกติ แต่พอตกกลางคืน ทั้งสองนอนร่วมเตียง กันแต่นางจะยังคงปฏิบัติกับเขาอย่างนุ่มนวลอ่อนโยน แต่พอเป็น 'เรื่องนั้น' นางกลับดูเนือยๆ ไม่ใส่ใจ ไม่กระตือรือร้นพันพัวและเกาะติดเขายามอยู่ บนเตียงเช่นแต่ก่อนอีก

หล่มู่รู้นางยังไม่ก้าวออกมาจากเงามืดที่เขาเป็นผู้สร้างขึ้นมาในค่ำคืน วันนั้น ยังไม่ฟื้นคืนปกติดังเดิม ในใจก็นึกเสียใจ ในเมื่อนางไม่ใส่ใจ เขา ย่อมไม่กล้าแตะต้องนางอีก ทั้งนี้จะได้ไม่ทำให้นางเอือมระอา

เป็นเวลาหลายคำคืนแล้ว คืนนี้ขึ้นเตียงมาเพิ่งขยับเข้าไปใกล้ก็ได้
กลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ ที่โชยมาจากเส้นผมของนาง หลี่มู่พลันรู้สึกถึงอารมณ์
ปรารถนาที่เคยคุ้นขึ้นมา เขาบังคับตนเองไม่ให้ไปคิด พลิกตัวไปมาอยู่นาน
จึงค่อยๆ หลับไป

ทั้งคืนไร้คำพูด...

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองตื่นขึ้นมา

เกาลั่วเดินลุกขึ้นมาก่อน นางลงจากเตียง เดินไปที่หัวเตียง เอาม่านมุ้ง
แขวนขึ้นเร่งเขาให้ลุกขึ้น

หลี่มู่มองเงียบๆ เห็นนางแขวนม่านมุ้งขึ้น ร้องเร่งเขาอีกคำ หมุนตัว
จะเดินไป จึงยื่นมือไปโอบร่างนางไว้ รั้งแขนกลับมาเบาๆ แข็งขาทั้งสองข้าง
ของเกาลั่วเดินที่ยังอ่อนแรงเพราะเพิ่งตื่นนอนจะยืนมันได้อย่างไร ร่างทั้งร่าง
พลันโถมลงมาบนตัวเขา

หลี่มู่พลิกตัว กดร่างนางกลับลงมาบนเตียง

เกาลั่วเดินสายหน้า ยกมือขึ้นดันใบหน้าของเขาที่โน้มลงมาที่ตน
มองจ้องเขา เอ่ยเสียงต่ำ "อย่าเล่นเลย ต้องออกเดินทางแต่เช้า ข้างนอก
คนลุกขึ้นมาหมดแล้ว อย่าให้อาเหี้ยอาเหี้ยยังต้องรอ"

บนทางเดินด้านนอกมีเสียงฝีเท้าเบาๆ ของเหล่าหญิงรับใช้สูงวัย
ที่กำลังเดินไปมาอยู่

หลี่มู่หยุดชะงัก

เกาลั่วเดินยิ้มน้อยๆ ผลักเขาออกเบาๆ ตนเองขึ้นมานั่ง ก้มหน้าลง
จัดๆ เสื้อผ้าแล้วออกไปเปิดประตู เรียกคนให้ยกน้ำเข้ามาปรมนิบัติล้างหน้า
หวีผม

หลีมุ่มองเงาด้านหลังของนาง ระบายลมหายใจออกมาช้าๆ ทีหนึ่งข้างหูได้ยินเสียงฝีเท้าหญิงรับใช้สูงวัยเดินเข้ามา ก็จำต้องลุกขึ้น

หลังจากทั้งสองล้างหน้าบัววนปากสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยก็มาที่เรือนของเกาเฉียวกับองค์หญิงใหญ่ด้วยกัน

วันวายกันอยู่พักหนึ่ง และกล่าวอำลากันอยู่พักหนึ่ง ถึงกลางยามเย็น* หลีมุ่มักพาเกาลั่วเดินขึ้นเรือ ยังคงเป็นพวกฝานเฉิง อาจวีที่ติดตามไปด้วย เดินทางไปจึงชั่วคราวตามเส้นทางน้ำ

หลังจากนั้นไม่กี่วัน เรือมาถึงท่าเรือ ทั้งสองกลับบ้านสกุลหลี่

หลูซื่อได้รับข่าวตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนแล้วว่าอีกไม่กี่วันบุตรชายสะไ้จะกลับมาบ้าน นางกับอาถึงก็ตั้งตารอมาตลอด วันนี้ในที่สุดก็รอจนพวกเขา กลับมาถึงแล้ว ความดีใจอบอุนสนิสนมยามพบหน้ากันคงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง

เวลาผ่านไปหนึ่งปีแล้ว หลูซื่อร่างกายแข็งแรง รูปร่างของอาถึงก็ดูสูงขึ้นกว่าเมื่อก่อน หน้าตาสะสวยงดงามขึ้น ภูมิพรอดทรงองค์เอยเป็นสาวน้อยแล้ว พอเจอเกาลั่วเดินก็เรียกอาเล่าออกมาคำหนึ่ง แล้วกอดเกาลั่วเดินไว้ไม่ยอมปล่อยมือ ทำเอาหลูซื่อหัวเราะไม่หยุด

วันนั้นบ้านสกุลหลี่ครึกครื้นยิ่ง เส้นเชื่อมกับบุตรชายหญิงคู้้นั้น และคนจากบ้านใกล้เคียงเคียงจำนวนมาก อีกทั้งผู้ว่าการเมืองจิงโจ้ว คนที่เคยคบหากับหลีมุ่ม พอทราบข่าวต่างก็พากันมา

เส้นเชื่อมไม่ได้พบหน้าสามีมานานมากแล้วย่อมคิดถึงยิ่งนัก หลีมุ่มเอาจดหมายที่เจียงเตาเขียนถึงนางกลับมาด้วยฉบับหนึ่ง หลีมุ่มเองก็วางแผน

* กลางยามเย็น คือเวลา 08.00 น.

ไว้แล้ว รอให้สถานการณ์ทางหลังซึ่มั่นคงแล้วก็จะรับอาหู่อาเม่ย ยังมีพวกเส้นซื้อไปอยู่ด้วยกัน ทุกคนได้ยินแล้วไม่มีใครไม่ตีใจและตั้งตารอ

หลีมู่กับเกาลั่วเดินพักอยู่ที่บ้านได้สองสามวัน หลูซื้อไก่เร่งรัดหลีมู่ให้พาเกาลั่วเดินกลับไปอู่เจิงเร็วหน่อย บอกพวกเขาไม่ต้องเป็นห่วงนาง

หลีมู่เห็นมารดาสบายดีทุกอย่าง บ่าวไพร่ในบ้านพริกพร้อมก็วางใจแล้ว เขากับเกาลั่วเดินอยู่ข้างกายมารดาแสดงความกตัญญูอีกสองสามวัน แล้วตัดสินใจออกเดินทางกลับอู่เจิงตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

คืนก่อนออกเดินทาง เขาออกไปสังสรรค์จนค่อนข้างดึก กลับมาเห็นเกาลั่วเดินยังไม่นอน ไม่เพียงอยู่รอเขา ยังปรนนิบัติเขาอาบน้ำ ช่วยเขาสวมเสื้อผ้า นางทำทางอ่อนหวานละมุนละไมยิ่งดูแล้วเหมือนจะลืมเรื่องไม่สบายใจในช่วงก่อนหน้านี้ไปหมดสิ้นแล้ว เขาก็รู้สึกโล่งอก หลังจากขึ้นเตียงอาศัยความเมามายหลายส่วนร่างนางเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดเบาๆ

เอาฝ่ามือแนบลงบนผิวกายนวลเนียนเกลี้ยงเกลาได้ฝ่าหม่ออย่างลองหยั่งเชิงอดทนข่มกลั้นมานานวัน ยามนี้เขาเพียงรู้สึกยิ่งเปี่ยมไปด้วยแรงปรารถนา เห็นนางนอนอยู่ข้างกาย คล้ายแมวอ่อนโยนที่นุ่มนวลอ่อนโยนตัวหนึ่ง จึงวางใจลงอย่างสิ้นเชิง โอบกอดนางไว้ เริ่มคลอเคลียแนบชิดกับนาง

เกาลั่วเดินเอ่ยขึ้นเบาๆ "กลางจวิน ท่านไม่มีเรื่องอะไรจะพูดกับข้าจริงหรือ"

หลีมู่หยุดชะงัก บอกอย่างคลุมๆ เครื่อๆ คำหนึ่ง "ไม่มี" จากนั้นก็คลอเคลียแนบชิดกับนางต่อ

"ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะพูดกับท่าน ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้วตอนที่ท่าน

ไปอึ้งแล้ว หลังจากข้าถูกอาเหี้ยพากลับไปอยู่ที่บ้าน ได้ทราบว่าคุณเจี้ยนจื่อ อยู่เฉยใจจืดใจยา่แยะไม่ฮึกเหิม ล้มป่วยนานไม่หาย อาเมย์สกุลลุ่มาขอร้อง ให้ข้าช่วย ข้าจึงแต่งบทเพลงพินขึ้นบทหนึ่ง ใช้ท่วงทำนองเพลงแทนคำพูด มอบให้อาเมย์สกุลลุ่มช่วยส่งต่อไปให้คุณเจี้ยนจื่อ"

หลี่มู่ค่อยๆ หยุดการเคลื่อนไหวลงแล้ว

เกาลัวเดินกล่าวต่อ "ชื่อบทเพลงหาใช่หลวนเฟิงร้องรับขับขาน ในบทเพลงยังไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวของชายหญิง ข้าเพียงเห็นแก่ มิตรภาพเก่าที่มีต่อคุณเจี้ยนจื่อ ให้กำลังใจเขา ให้เขาปลุกเร้าใจให้ฮึกเหิมขึ้นมา เท่านั้น"

ที่ไม่ได้บอกให้ท่านรู้ถือเป็นความสะเพร่าของข้า ข้ากับคุณเจี้ยนจื่อ แต่ก่อนก็เคยไปมาหาสู่กันจริง แต่หลังจากแต่งงานกับท่านแล้ว ข้าก็เห็นเขา เป็นพี่ชายมาตลอด หลางจวิน ท่านเชื่อข้าหรือไม่"

หลี่มู่เงยหน้าขึ้นมาจากหน้าอกของนาง มองสบตานางที่อยู่ใต้ร่าง ประกายพลุ่งพล่านเร่าร้อนที่ปรากฏขึ้นมาในส่วนลึกของดวงตาเมื่อครู่ ค่อยๆ จางหายไป

เขาพลิกตัวออกจากร่างของนางข้าๆ พุดเสียงอู้อี้อยู่ในลำคอ "ข้าเชื่อ"

เกาลัวเดินกัตรีมฝีปากแน่น มองเพดานมุ้งพลางบอก "แล้วท่านยังมี คำพูดอะไรอยากจะถูกกับข้าหรือไม่"

หลี่มู่เงยหน้าไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยว่า "บทเพลงข้าทำลายไปแล้ว เจ้า ไม่ต้องกังวล ต่อไปจะไม่มีใครรู้เรื่องนี้อีก"

เกาลัวเดินก็นิ่งเงียบตามไปด้วย พักใหญ่ในที่สุดก็พุดขึ้นเบาๆ "ครั้งนี้ ต้องขอขอบคุณท่านที่ช่วยรักษาชื่อเสียงให้ข้า"

หลี่มู่คล้ายหลับไปแล้ว ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยื่นมือมาข้าๆ รังรองนาง

เข้าไปในอ้อมกอดอีกครั้ง ฝ่ามือตบแผ่นหลังนางเบาๆ คล้ายปลอบโยน กล่าวเสียงนุ่มนวล "เรื่องผ่านไปแล้ว เจ้าก็ไม่ต้องคิดมากอีก นอนเถิด พรุ่งนี้ยังต้องตื่นแต่เช้า"

"อืม" เกาลั่วเดินตอบรับออกมาคำหนึ่ง ใจลอยไปชั่วขณะแล้ว
หลับตาลง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พ่ายังไม่สว่าง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้คนต้องออกมาส่ง หลี่มู่จึงตั้งใจพาเกาลั่วเดินตื่นแต่เช้า กราบลาหลู่อี๋ เตรียมออกจากจิงโจ้วไปอู่เฉิง

การเดินทางยังคงต้องไปทางทิศตะวันตกของแม่น้ำใหญ่ เดินทางทางน้ำสักกระยะหนึ่งก่อน แต่คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางไปท่าเรือข้ามฟาก เพิ่งมาได้ครึ่งทางผู้ว่าการเมืองจิงโจ้วยังคงหิวของไล่ตามมา

น้ำใจลึกซึ้งยากจะปฏิเสธ หลี่มู่จำต้องหยุดลง

เกาลั่วเดินเอ่ยทักทายผู้ว่าการเมืองจิงโจ้วผ่านม่านรถ แล้วบอก "พวกท่านค่อยๆ คุยกัน ข้าจะล่องหน้าไปก่อน"

หลี่มู่เพียงเข้าใจว่านางคร้านจะรอ ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ และเรียกผ่านเฉิงให้ส่งพวกเกาลั่วเดินขึ้นเรือไปก่อน รอดนตามไป

ผู้ว่าการเมืองจิงโจ้วนี้เป็นคนช่างพูด ทั้งพิธีรีตองมาก เขาตั้งตัวหลี่มู่ไว้ พุดไม่หยุดปาก สุดท้ายดื่มสุราเลี้ยงส่งไปสามจอก จึงยอมปล่อยคนในที่สุด

หลี่มู่นึกถึงว่าเข้านี้หลังจากลamarดาของตนและอาถึง ออกจากบ้านมาแล้ว ระหว่างทางเกาลั่วเดินก็ไม่ได้พูดกับตนอีกดูเหมือนอารมณ์ออกจะหม่นหมอง กลัวจะทำให้นางรอนาน พอปลื้มตัวมาได้ก็รีบเร่งรุดไปที่ท่าเรือ

ข้ามฟากทันที

รอจนเขารับร้อนมาถึงกลับต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าเรือหายไปแล้ว
เกาลั่วเดินกับคนของนางเหล่านั้ก็หายไ้ทั้งหมด เหลือเพียงหีบไม้ก่ไ้ใบ
ที่ใส่เสื้อผ้าและข้าวของของตนอยู่ที่ริมฝั่ง ที่ด้านข้างมีผู้ติดตามนั่งยองๆ
เฝ้าของอยู่คนหนึ่ง

หล่่มุ่งงันอยู่พักใหญ่ถึงได้สติ วิ่งเข้าไปถาม "พุหรินเล่า"

ผู้ติดตามเห็นเขามาแล้วก็รีบยืนขึ้นมา วิ่งมาตรงหน้า พุดด้วยสีหน้า
เหมือนจะร้องไห้ "พุหรินบอกนางไม่ตามหล่้กลางจวนไปอี่เชิงแล้ว บอกให้
ท่านไปเอง ส่วนนางจะกลับเจียนค้ง เมื่อครู่บอกให้คนออกเรือไปแล้วขอรับ!"

หล่่มุ่งหัวใจระตุกวาบ รีบวิ่งไปที่หน้าท่าเรือข้ามฟาก ยืนอยู่ริมแม่น้ำ
เบิกตามองไปทางตะวันตก

เพียงเห็นกระแสน้ำในแม่น้ำไหลเชี่ยว ทิศทางลมในวันนี้กำลังดี
เบื้องหน้าเห็นแต่สายน้ำกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ไหนเลยยังจะเห็นเงาของ
เรือลำนั้นแม้ครึ่งส่วน

103

หัวใจของหล่มก็เหมือนกระแสน้ำในแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวกราก เต็มไปด้วย
ความเว้งว่างกว้างไพศาล

แม้ฝันเขาก็คิดไม่ถึง อยู่ดีๆ เพราะเหตุใดๆ นางก็เปลี่ยนเจตจำนง
ตนเพียงถูกผู้ว่าการเมืองจิงโจวหน่วงเหนี่ยวอยู่ระหว่างทางครู่เดียว นาง
ถึงกับไม่บอกไม่กล่าวสักคำ ทิ้งเขาไว้แล้วกลับไปเจี้ยนคังแล้ว

เขาหันขวับกลับมา พูดเสียงเฉียบขาด "ฟูเหรินไม่มีคำพูดอื่นอีกหรือ"

ผู้ติดตามนึกถึงเมื่อครู่ตอนฟูเหรินมาถึงท่าเรือข้ามฟาก หลังจากขึ้นเรือ
ก็สั่งคนให้ยกหีบหลายใบเหล่านี้ออกมา สั่งให้ตนเฝ้าไว้ แล้วก็เอ่ยคำพูด
ที่令他บอกต่อประโยชน์นั้น จากนั้นก็เป็นภาพชักใบเรือขึ้นและจากไป จนถึง
ตอนนี้ผู้ติดตามก็ยังคงงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก เหมือนอยู่ในเมฆหมอก
เห็นหล่มสู้หน้าไม่ชวนมองยิ่งก็หดคอ พูดขึ้นเบาๆ "ไม่ได้ทั้งคำพูดอื่นไว้ขอรับ
ตอนนั้นพูดจบก็ทิ้งข้าไว้แล้วก็ไป..."

หลี่มู่ย้อนนึก เข้านี้หลังออกจากบ้านนางก็ไม่ค่อยสนใจตน แล้วนึกถึง
เรื่องที่คุยกันเมื่อคืน ในใจประเดี๋ยวจนสูงประเดี๋ยวลดต่ำ

เขามีความรู้สึกละอย่างหนึ่งขึ้นมารำไร นางกำลังโกรธตน

แต่เขาก็คิดไม่ออกจริงๆ เพราะเหตุใดนางจึงยังโกรธตน

เขาเห็นว่าตนคิดได้นานแล้ว ไม่ถือสาเรื่องบทเพลงพิณอีก แน่ขน
นั้นก็เป็นเพราะเชื่อในคำพูดของนางด้วย

หลี่มู่ไม่รู้จริงๆ ที่แท้แล้วตนยังทำผิดที่ตรงใดถึงกับทำให้นางไม่พอใจ
ถึงเพียงนี้ ถึงขั้นทำตามอำเภอใจทิ้งตนไว้แล้วจากไป

เขารู้สึกไม่พอใจขึ้นมาเล็กน้อย หัวคิ้วขยับเข้าหากันพลันนึกไปถึงเมื่อครู่
ตอนพูดคุยกับผู้ว่าการเมืองจิงโจว อีกฝ่ายได้เอ่ยออกมาคำหนึ่ง บอก
ตอนเช้าตรู่มีคนมาแจ้งว่าเขาเลื่อนเวลาออกจากบ้านเร็วขึ้น จึงได้รับเร่งรัดมา
ดีที่ไม่ได้พลาดการมาส่ง

ตอนนั้นตนไม่ได้ใส่ใจในคำพูดของผู้ว่าการเมืองจิงโจว แต่เวลานี้
เมื่อมาคิดดูอย่างละเอียด ฉบับพลันนั้นเขาก็ตระหนักถึงอะไรบางอย่างขึ้นมา

เรื่องที่เกาลัว่เดินทิ้งเขาไว้แล้วจากไปตามลำพังหาใช่ความคิดชั่ววูบ
ที่เกิดขึ้นหลังจากมาถึงท่าเรือข้ามฟากแล้ว

เป็นไปได้อย่างมาก เมื่อเข้านี้นางก็คือคนที่เรียกผู้ว่าการเมืองจิงโจว
ให้มา หลายนับมานี้ยามอยู่ในบ้านนางดูเหมือนไม่มีอะไร กับมารดาของเขา
และอาตง พวกนางก็อยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนมกลมเกลียว เวลาอยู่ต่อหน้าตน
ก็ดูเหมือนปกติ แต่ไม่แน่ว่าในใจนางอาจมีแผนที่จะทำเช่นนั้นอยู่ก่อนแล้ว

เขาถูกภรรยาตัวน้อยของตนปิดบัง ไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย กระทั่ง
ในปริบตาสุดท้ายถึงได้เข้าใจขึ้นมา

สีหน้าของหลี่มู่ยิ่งย่ำแย่ลง เห็นผู้ติดตามผู้นั้นยังมองตนอย่างทิ่มทื่อ

จึงปั่นหน้าขมิ้น สั่งอีกฝ่ายให้ขนข้าวของไปไว้ที่จุดพักม้าชั่วคราว แล้วรออยู่ที่นั่น อยากกลับบ้านไปทำให้หูชื้อตอกอกตกใจ ส่วนตนจะรีบไล่ตามพวกนางไป

เขาเลาะริมแม่น้ำไปทางตะวันตก ไล่ตามไปหนึ่งวันเต็ม กระทั่งเย็นย่ำ ไล่ตามมาถึงท่าเรือแห่งหนึ่งที่ทำให้เรือจอดพักค้างคืนได้ เสาหาไปตามเรือนที่จอดอยู่ที่นั่นจนทั่วก็ไม่พบร่องรอยของเรือที่เกาล้วนเลนนิ่งมาลำนั่น

เส้นทางน้ำช่วงนี้ เนื่องจากใกล้เมืองเจียนคัง ทางน้ำจึงพลุกพล่านในแม่น้ำเต็มไปด้วยเรือน้อยใหญ่ ตั้งแต่เช้าจรดค่ำมีเรือผ่านไปมาขวักไขว่ เรือลำนั้นภายนอกดูปกติธรรมดาไม่มีอะไรสะดุดตา กอปรกับผืนน้ำกว้างใหญ่ ถ้าแล่นอยู่ห่างจากริมฝั่ง ตนอาจจะมองตกหล่นไป ไม่เห็นร่องรอยของมันก็เป็นได้

หลี่มู่ยืนอยู่ริมแม่น้ำ เบ่งมองผิวน้ำขมุกขมัวหลังพระอาทิตย์ตกดิน เขาเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจใหม่

เขาตัดสินใจยุติการกระทำที่โง่เขลาเหนือเยลล่าและไม่ได้ผลเช่นนี้ลง

เขาเปลี่ยนไปทางบก ถ้ามุ่งหน้าไปด้วยความเร็วสุดกำลังจะต้องเร็วกว่านางที่เดินทางทางน้ำแน่

แทนที่จะงมเข็มในมหาสมุทรอย่างไร้จุดหมายเช่นนี้ กลับแต่จะคลาดกันไป กลับไม่สู้เร็วกว่านางก้าวหนึ่ง รีบไปให้ถึงช่องประตูน้ำที่อยู่ห่างจากเมืองเจียนคังไปทางตะวันออกหนึ่งร้อยลี้ เผื่อรออยู่ที่นั่น เผื่อตอกรกระต่ายรอให้เรือของนางมาถึงแล้วก็สกัดนางเอาไว้

หลี่มู่ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ความรู้สึกที่สับสนว่าวนมาทั้งวันในที่สุดก็ค่อยๆ สงบลงมา ครั้นแล้วก็หาที่กินข้าวง่ายๆ แลวนั้น ท้องอืดแล้ว พักผ่อนจัดเตรียมสิ่งของเล็กน้อยก็ออกเดินทางต่อ

เพียงถัดจากวันนั้นมาเป็นวันที่สอง เขาก็มาถึงช่องประตูน้ำแล้ว
ช่องประตูน้ำอยู่ห่างจากเมืองเจียนคังเพียงระยะทางไม่ถึงร้อยหลี่
เรือทุกลำล้วนต้องผ่านด่านนี้ จึงจะเข้าสู่ร่องน้ำที่จะไปเมืองหลวงได้

เมื่อหลายวันก่อนหลี่มู่เฟิงพาเกาล์วเส้นหนึ่งเรือผ่านด่านช่องประตูน้ำ
ออกจากเมืองเจียนคังไปเมืองจิงโจว ขุนนางประจำด่านยอมจำเขาได้ จู่ๆ
เห็นเขาไปแล้วย้อนกลับมาพบกับตกลงมาจากปากฟ้า บอกจะรอรือลำหนึ่ง
อยู่ที่นี้ ในใจแม้จะไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่กล้าถามอะไรมาก ได้แต่รับรองด้วย
ไมตรีจิต เพียงรอรือลำที่เขาต้องการหามาถึง

แล้วหลี่มู่ก็รืออยู่ที่ช่องประตูน้ำนี้เป็นเวลาสามวัน

สามวันนี้มีเรือผ่านช่องประตูน้ำแห่งนี้ไปยังเมืองเจียนคังไม่น้อยกว่า
พันลำ

สามวันเต็ม ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ตั้งแต่เปิดช่องประตูน้ำจนปิดช่องประตูน้ำ
หลี่มู่เฝ้าจับตามองด้วยตนเอง ไม่ได้ปล่อยเรือใดๆ ให้คลาดสายตาไปแม้แต่
ลำเดียว

แต่ในหมู่เรือมากมายเพียงนี้ถึงกับไม่เห็นเรือลำนั้นของนาง

และนับวันดูแล้วต่อให้นางเดินทางช้าเพียงใด อย่างช้าที่สุดวันนี้
เรือลำนั้นก็ควรมาถึงแล้ว

หลี่มู่ไม่อาจมั่นใจอีกต่อไปแล้ว จิตใจยิ่งเปลี่ยนจากความงงวยและ
หงุดหงิดโมโหในตอนแรกมาเป็นความวิตกกังวลและร้อนใจแทนแล้ว

เส้นทางน้ำช่วงนี้เนื่องจากใกล้เมืองเจียนคัง หลายปีมานี้จึงปลอดภัย
ไว้กังวลมาโดยตลอด อีกทั้งพวกผ่านเชิงก็ร่วมเดินทางมากับนางด้วย เดิมที
หลี่มู่หาได้กังวลเรื่องความปลอดภัยของนาง เพียงคิดจะสักตนางไว้แล้ว
พากลับไปเร็วหน่อย

เขาแน่ใจเป็นอย่างยิ่ง เป็นไปไม่ได้ที่นางจะเดินทางเร็วเช่นนั้น สามารถกระโดดข้ามตนกลับไปถึงเจียนคังก่อน

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด นางกลับยังมาไม่ถึง

หลี่มู่รอต่ออีกหนึ่งวันด้วยจิตใจที่เปลี่ยนเป็นวิตกกังวลและร้อนใจ แต่ยังคงไม่เห็นเงาของเรือ

เขาไม่อาจทนรอต่อไปได้อีก บอกขุนนางประจำด่านให้เฝ้าดูที่นี้ต่อไป หยิบยืมกำลังคนหลายคนให้แยกย้ายกันไปตามศาลาว่าการหลายแห่งที่อยู่ตามเส้นทางให้อ้างชื่อตนถามดูว่าหลายวันมานี้มีรายงานอะไรที่ผิดปกติบนเส้นทางน้ำสายนี้หรือไม่ ส่วนตนเองก็เดินทางย้อนกลับไปตามริมฝั่งแม่น้ำสี่บ่าวและตามหาไปตลอดทาง

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งวันแล้วยังคงไม่มีข่าวใดๆ

เรือลำใหญ่เพียงนั้น อีกทั้งคนบนเรือหายไปภายใต้ดวงอาทิตย์อย่างไร้ร่องรอยราวกับน้ำหยดหนึ่ง

คนที่ส่งไปหาผู้ว่าการเมืองจึงไขว่สุดท้ายก็ส่งข่าวกลับมา บอกผู้ว่าการเมืองจึงไขว่แอบไปสอบถามละแวกบ้านสกุลหลี่ด้วยตนเอง หลายวันนี้หลี่ฟูเหรินไม่ได้กลับมา

ความหวังหมดสิ้นไปอีกครั้ง...

หลี่มู่แทบไม่ได้หลับได้นอนมาหลายคืนแล้ว คนที่ร้อนใจจนแทบจะเป็นบ้า

เดิมที่เขาไม่ต้องการให้เกาเฉียวกับองค์หญิงใหญ่ทราบเรื่องนี้ คิดว่าก่อนที่นางจะกลับมาถึงจวนสกุลเกาด้วยความไม่พอใจ ตนจะสกัดนางไว้แล้วเอาตัวไป เรื่องก็จะผ่านไปแล้ว

เวลานี้ดูแล้วความคิดดังกล่าวดูเห็นชัดว่าน่าขัน

เขาโอบกอดความหวังสุดท้ายว่าจะโชคดี หวังว่าสวรรค์จะเมตตา
ยังมีปาฏิหาริย์ปรากฏขึ้น

บางทีนางอาจเดินทางเร็วกว่าตนจริง ก่อนที่เขาจะมาถึงช่องประตูน้ำ
แห่งนั้น นางก็กลับมาถึงเจียนคังแล้ว เวลานี้คนอยู่ที่บ้านอย่างปลอดภัยแล้ว

วันนี้ท้องฟ้าเพิ่งเริ่มสว่าง เขาเข้ามาในเมืองเจียนคังแล้ว ผ่านท้องถนน
ที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนมาถึงหน้าประตูใหญ่จวนสกุลเกา

แสงอรุณทแยงสลัวเลือนราง ประตูใหญ่สีดำสองบานปิดสนิทอยู่
เบื้องหน้าเขา หน้าประตูว่างเปล่าไร้ผู้คน มีเพียงโคมไฟยังไม่ได้ดับไฟ
เหนือประตูใหญ่สองดวงนั้นแกว่งไปมาน้อยๆ ท่ามกลางสายลมยามเช้า
ต้อนรับการก้าวย่างของเขาที่จากไปแล้วย้อนกลับมา

เขาก้าวเท้าที่หนักอึ้งขึ้นไปบนบันได ยืนอยู่หน้าธรณีประตู รวบรวม
ความกล้ายกมือขึ้นจับหวงประตูบนประตูใหญ่บานหนึ่ง

ผ่านไปพักใหญ่ ในที่สุดก็มีเสียงฝีเท้าดังตบตบมาจากด้านในประตู
'แอ๊ด' มีเสียงดังขึ้น ประตูเปิดแง้มเป็นช่อง

"ผู้ใดกัน มาเคาะประตูแต่เช้ามืด..."

คนเฝ้าประตูจวนสกุลเกาเผลอน้ำออกมาจากในประตู

เขาดวงตาสะลึมสะลือ อ้าปากหาว มองคนที่ยืนอยู่นอกประตู
แวบหนึ่ง

คนผู้นั้นเนื้อตัวมอมแมมเต็มไปด้วยฝุ่น ใบหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนล้า
อดโรย เบ้าตาเว้าลึก ดวงตาแดงก่ำไปด้วยเส้นโลหิต คนเฝ้าประตูน้อยตา
เบิกโพลงทันที "หลี่หลางจวิน!"

พลันได้สติกลับมา รีบเปิดประตู

หลี่มู่กดขี่หัวใจที่เต้นรัวแรงขึ้นมา มองจ้องคนเฝ้าประตู ถามเสียงแหบแห้ง "ฟูเหรินกลับมาแล้วหรือไม่"

คนเฝ้าประตูสั่นศีรษะ "แม่นางน้อยไม่ได้กลับมาบ้าน..."

พริบตาที่ได้ยินคำพูดไม่กี่คำที่ออกมาจากปากคนเฝ้าประตู ความคิดว่าตนจะโชคดีและความหวังทั้งหมดที่ประคับประคองหลี่มู่มาตลอดทางพลันสลายหายไปจนหมดสิ้น

มีเหงื่อเย็นผุดออกมาจากหน้าผาก ฝ่ามือ และแผ่นหลังของเขาในทันที หัวใจร่วงหล่นลงไปในกลุ่มเหวที่เย็นเยือก ลำคอคล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งบีบคั้นแน่นจนแทบจะหายใจไม่ออก เขากลับเห็นคนเฝ้าประตูผู้นั้นเผยสีหน้ายิ้มแย้มออกมา บอกให้เขารอสักครู่ จากนั้นก็หมุนตัวเข้าไปข้างใน ครู่เดียวก็วิ่งกลับมา สองมือประคองจดหมายฉบับหนึ่ง ยื่นให้เขาอย่างนอบน้อม ยิ้มแล้วบอก "หลี่หลางจวิน เหตุใดจึงถูกแม่นางน้อยของเราคาดเดาถูกได้แล้ว ก่อนแม่นางน้อยจะติดตามหลี่หลางจวินไป ได้มอบจดหมายฉบับนี้ให้ข้า บอกถ้าหลี่หลางจวินกลับมาตามหากก็ให้ข้าเอาจดหมายฉบับนี้มอบให้ท่าน"

เดิมหลี่มู่รู้สึกว่าคุณไถ่จะตายไปแล้ว จับพลันนั้นก็สรวลกลับคืนมา เขาคว้าจดหมายมาฉีกซองขาดดังแฉวก แล้วดึงกระดาษจดหมายข้างในออกมา

เพื่อกวาดตามองแวบเดียว ร่างทั้งร่างของเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าก็แข็งทื่อไปในทันที

คนเฝ้าประตูเห็นเขาสองตามองจ้องกระดาษจดหมายไม่กะพริบหน้าตาบิดเบี้ยว ท่าทางคล้ายยิ้มและก็คล้ายจะร้องไห้ มองอีกทีก็คล้ายขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดูแปลกประหลาดยิ่ง ช่วงขณะนั้นตนมองจนทิ่มทื่อแล้ว

"หลี่หลางจวิน ท่านเป็นอะไรไป ร่างกายไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่
แม่นางน้อยเป็นอะไรไป นางไม่ได้มาด้วยกันกับท่านหรือ"

คนเฝ้าประตูถามเขา

"ข้าไม่เป็นไร แม่นางน้อยบ้านเจ้าก็สบายดี ไม่ต้องบอกเยี่ยฟูเยี่ยหมู่
เรื่องที่ข้ากลับมา"

หลี่มู่สั่งกำชับเสียงแหบแห้ง ก้าวยาวๆ พรวดพรวดลงจากบันได
พลิกตัวขึ้นหลังม้า หนึ่งคนหนึ่งม้าหือตะบึงไป พริบตาเดียวก็หายลับไป
ท่ามกลางแสงอรุณทัย

กลางดึกคืนวันนี้ หลี่มู่ก็เร่งรุดกลับมาถึงจิงโจวอีกครั้ง

เขาไม่ได้เข้าเมือง หากแต่ตรงไปยังซานเมืองด้านใต้

ด้วยผีเท้าเซ่นนี้ของอุจย กว่าจะเร่งรุดมาถึงหน้าประตูเรือนในสวน
ที่ซานเมืองด้านใต้แห่งนั้น มันก็วิ่งจนหมดสิ้นเรี่ยวแรง เหงื่อซึมไปทั้งตัว
ราวกับเพิ่งขึ้นมาจากน้ำเซ่นนั้น

เมื่อรู้สึกว่าเจ้านายปล่อยบังเหียนม้า แผ่นหลังเบาลง ก็รีบทำหน้า
ทั้งสองของอุจยก็หุบเข้าหากัน คุกเข่าหมอบลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง แลปลิ้น
ออกมาหอบหายใจคำโต

ดึกดื่นปานนี้แล้วประตูใหญ่เรือนในสวนปิดไปนานแล้ว หน้าประตู
มืดมิด

หลี่มู่วิ่งไปถึงหน้าประตู ออกแรงตบประตูเสียงปังๆ ดังกังวานออกไป
อย่างรวดเร็วในความมืดยามราตรี

ผ่านเชิงในมือถือคบไฟลาดตระเวนอันหนึ่งสาวเท้าเร็วๆ ออกมา
พอเห็นหลี่มู่ก็ร้องเรียกออกมาคำหนึ่งด้วยความดีใจ จากนั้นคล้ายคิดอะไร

ขึ้นมาได้ ดวงตามีแวววู่อีกผิด รีบทำความเคารพเขา เอ๋เสียงต่ำ
 "ท่านข้าหลวงโปรดอภัย วันนั้นเรื่องเกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหัน ข้า
 เพิ่งส่งแม่นางน้อยขึ้นเรือ แม่นางน้อยก็บอกจะไป ไม่ให้รอแม้แต่เคียวเดียว
 ข้าไม่รู้จะ..."

ไม่ได้รอให้เขาพูดจบ หลี่มู่ก็เดินผ่านข้างกายเขา ก้าวยาวๆ ตรงไป
 ด้านใน

"แม่นางน้อยพักอยู่ในเรือนชิงสุยที่ด้านหลัง! ผ่านระเบียงวน เลี้ยวซ้าย
 เจอสระน้ำไปก็ถึงแล้ว!"

ฝานเจิ้งร้องตะโกนตามหลังเขามา

หลี่มู่สาวเท้าเร็วๆ ผ่านระเบียงวน เลี้ยวซ้าย วิ่งตรงไปยังเรือนหลังเล็ก
 ที่ข้างสระน้ำ

คนในเรือนนอนกันหมดแล้ว ประตูหน้าต่างดำมืด ประตูใหญ่ด้านล่าง
 ปิดสนิท

หลี่มู่วิ่งไปหลายก้าวรวมเป็นหนึ่งก้าวไปถึงหน้าประตู ยกมือขึ้นผลัก
 ทว่าผลักไม่ออก

ประตูลั่นดาลจากด้านใน

เขาตอบประตู

"ผู้ใดหรือ"

มีเสียงหญิงรับใช้สูงวัยร้องถามออกมาจากด้านใน

"เป็นข้า!"

เสียงของเขาทั้งแห้งและแหบ แต่หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นยังคงจำได้
 ร้องเอะออกมาคำหนึ่ง รีบลุกขึ้น จุดโคมไฟให้สว่าง

"หลี่หลางจวินโปรดระลึกดู ข้าจะไปเรียนแม่นางน้อยสักคำก่อน!"

มีเสียงเดินขึ้นบันไดดังตึ๊งๆ

หลี่มู่ยืนรออยู่หน้าประตู คนยังคงหอบหายใจ เหงื่อที่เกิดจากความร้อนบนร่างกายหยดตึ๊งๆ ลงมาจากหน้าผากเขา

ผ่านไปครู่หนึ่งมีแสงไฟสว่างขึ้นมาจากหน้าต่างบานหนึ่งของห้องชั้นบน เผยแสงสีเหลืองอบอุ่นออกมา

หลี่มู่กลั้ลนลงมหายใจ เอียงหูฟังเสียงฝีเท้าของหญิงรับใช้สูงวัยเดินลงบันไดมา

หญิงรับใช้สูงวัยมาตอบคำแล้ว ในน้ำเสียงกลับเจือความหวาดหวั่นพูดผ่านประตูที่กั้นอยู่ "หลี่หลางจวิน ต้องขออภัยจริงๆ ไม่ใช่ข้าไม่เปิดประตูให้ท่าน แต่แม่นางน้อยบอกทราบบว่าท่านเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย บอกให้ท่านตามสบาย หากที่พักผ่อนให้ดีกว่าก่อน มีอะไรพ่วงนี้ค่อยว่ากันเจ้าคะ"

หลี่มู่ดวงตาหม่นขริ้ม ยกมือขึ้นคิดจะตบประตูอีกครั้ง แต่แล้วก็หยุดชะงัก

เขาถอยออกมา ยืนอยู่ตรงพื้นหน้าเรือน เงยหน้าขึ้นมองหน้าต่างบานเล็กที่ชั้นบนบานนั้น

ด้านในหน้าต่างเจียบกริบ ไม่เห็นเงาร่างคน มีเพียงแสงโคมสว่าง

เขามองอยู่ครู่หนึ่ง ถอนสายตากลับ เหลียวมองไปรอบด้าน สายตาหยุดลงตรงต้นจาง* เก้าแก่ที่อยู่ด้านข้างต้นหนึ่ง เดินเข้าไปที่ไต้ต้นไม้ป็นปายขึ้นไปบนกิ่ง พริบตาเดียวก็ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ เขายืนอยู่บนกิ่งไม้หนึ่งกระโดดไปยังเรือนหลังเล็กที่อยู่ห่างออกไปจังกว่ ร่างโผนทะยานไปดุจวานรที่ว่องไวตัวหนึ่ง เขายืนมือไปคว้าคานที่อยู่ใต้ชายคาปลายงอน หยิบยืมพลังเหวี่ยงตัวขึ้นไป คนก็ขึ้นไปอยู่บนหลังคาอย่างมั่นคงแล้ว

* ต้นจาง คือต้นการบูร

เขาเหยียบขายคา เหยียบผ่านกระเบื้องหลังคาที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าไป
อย่างไร้สัมเสียง ตรงไปยังหน้าต่างบานนั้น พอมาถึงหน้าต่างก็ยื่นคอไป
กระแทกแรงๆ ทีหนึ่ง มีเสียงปัง หน้าต่างเปิดออกแล้ว

เขาเหวี่ยงตัวเข้าไป สองเท้ายื่นอยู่บนพื้น

นี่เป็นห้องนอนของอิสตรีห้องหนึ่ง ม่านมุ้งปล้อยห้อยลงมา อบอวล
ไปด้วยกลิ่นหอมของดอกกล้วยไม้ มีม่านไข่มุกกันอยู่ชั้นหนึ่ง หลี่มู่เห็น
สตรีนางหนึ่งสวมเสื้อยาวระพัน นั่งอยู่หน้าคั่นช่อง หันหลังให้ตน

นางคล้ายไม่รู้ตัวอย่างสิ้นเชิงว่าที่ด้านหลังมีคนบุกเข้ามา เพียงมอง
หีบคั่นช่องอยู่เฉยๆ คล้ายเคลิบเคลิ้มอยู่ในความงามพิศพรึงของคนใน
คั่นช่อง ในมือกุมหวีหยกเล่มหนึ่งหวีเส้นผมยาวที่ห้อยระบำปอยหนึ่งไปซ้ำๆ

เส้นผมดำดุกหมึก หนาดุกก้อนเมฆ ข้อมือดุกหิมะ คนดุกหยก

ในที่สุดเขาก็หานางพบแล้ว ภรรยาตัวน้อยที่จู่ๆ เมื่อหลายวันก่อน
ก็ทิ้งเขาไว้ ทำให้เขาต้องผ่านประสบการณ์การตามหาภรรยาจู้จี้ร้าย!

ระหว่างทางมาหลี่มู่เคยขบขมขานแน่นอนไม่ใช่เพียงแค่หนึ่งครั้ง คิดว่า
รอเขาจับตัวนางได้แล้ว เขาควรทำอะไรให้นางได้รู้ว่าความเอาแต่ใจ
ของนางและการกระทำตามอำเภอใจเช่นนี้ของนางได้สร้างความร้อนใจ
และความเดือดดาลให้กับเขาเพียงใด

แต่พอถึงเวลาเข้าจริง ขณะที่เขาเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืน อู๋จู่จิงจน
ขาแทบพิการ อ้อมไปมารอบใหญ่ ในที่สุดก็กลับมาที่นี้ ได้เห็นเงาร่าง
ของนางปรากฏอยู่เบื้องหน้าตนอีกครั้ง ความวิตกกังวล โกรธโมโห ร้อนใจ
ไม่พอใจ รวมทั้งความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าที่เกิดขึ้นมาก่อนหน้านั้นทั้งหมด
ในชั่วขณะนี้พลันมลายหายไปหมด

ในใจของเขาเหลือเพียงความตื่นเต้นและดีใจเป็นล้นพ้น เพียงอยากจะ

โอบกอดนางไว้ในอ้อมแขนแน่นๆ ไม่ให้นางออกห่างจากสายตาของตนอีก
แม้ก้าวเดียว

"อาหมี!"

เขาร้องเรียกนางออกมาคำหนึ่ง เลิกม่านมุกออก ก้าวยาวๆ ไปหานาง
เกาล้วนเส้นรอบเส้นผมยาวของตนที่หิวจนเรียบเป็นมันวาวราวแพรไหม
ขึ้น หันหน้ามามองท่าทางซอมซอเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าของเขาแวบหนึ่ง
เอ่ยเสียงราบเรียบ "นับว่ายังไม่โง่เขลาถึงขีดสุด รู้จักตามหามาถึงที่นี่แล้ว
ไม่ใช่บอกให้ท่านไปหาที่พักตามสบายหรือ ท่านกลับทำตัวราวกับขโมย
มาเป็นหน้าต่างห้องข้า คิดจะทำอะไรหรือ"

ม่านมุกสั้นไหวไปตามเสียงพูดที่ตั้งกังวานหวานใสของนาง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3K60m22>